

॥ निम्मलपभावबंतो, भुवणुवयारप्पवीणकरणा जे॥
तवगणमगणे सूर, जयंतु ते नेमिसूरीदा ॥ १ ॥

सर्वतन्त्रस्वनन्त्रचातुर्विधविशारदश्रीमत्तपोगच्छाचार्य-
भट्टारकश्रीविजयनेमिसूरीश्वरविनेय-

सिद्धान्तवाचस्पति-न्यायविशारद-अज्ञाचार्य-

ओं ह्रीं श्रीं महोपाध्याय-

उदयविजयगणिना

विनिर्मिता ॥

॥ जैनतत्त्वपरीक्षो. ॥

तस्याश्चायं

प्रथमो वर्गः॥

राजनगर (अमदावाद) स्थानागजीभूधराख्यरथ्या-
निवासि-वेवरीयाशाखीय-हीराचन्द्रतनुजनुर्जमना-
दासद्रविणसाहाय्येन मुद्रयित्वा

जैनग्रन्थप्रकाशकसभायाः

कार्यवाहक-

शा. वाडीलाल-बापुलाल-इत्यनेन

प्राकाश्यं नीतः॥

प्रत ५००.

सं. १९८३.

सन्ने १९१७.

मूल्य ०-४-०.

प्रकाशके छपाववा विगेरेना सर्व हक्क स्वाधीन राख्या छे.

**❧ अमदावाद-श्री जैन एडयोकेट प्रीन्टींग प्रेसमां
शा. चीमनलाल गोकळदासे छाप्युं.**

॥ ग्रन्थोपोद्घातः ॥

॥ नन्दन्तु नमां प्रणतिततयो वीतरागपरमं सुरूपं हसरोजयः ॥

इह खलु विश्वत्रये तावद्विदितमेतद्विज्ञानकलाकलौषितो विद्वद्-
वर्गस्य पीवरभागधेयस्य यदुताविश्रान्तमसैकार्णवीभूते मोहमहा-
शै दूषवशनानानर्त्तनविधिनर्तितभूतसमुदये रुचिरतत्त्वारुचिपापानुपर-
तिक्रोधमदनिकृतिमभृतिसम्परायवर्गान्तःकरणशक्त्यादिपारतन्त्र्या-
नर्थपरम्पराभावलये कलयत्यपि काले कलावाखण्डलास्पदमखण्डे
मेदिनीखण्डे सत्तर्कविकल्पमण्डनसुशास्त्रनिपुणमेधाविमण्डलचमत्कार
कारितया हिताहितालोकलोचनतया प्रविद्धिते भववारिधिनिमज्जन्तु-
ज्जातयानपात्रे कनक इव निकषच्छेदापकोटित्रितयमुपरीक्षिते श्रुतिमात्रे-
णापि द्वेषिजनजातस्यापि सुखमावहति स्वतःप्रतिष्ठिततत्त्वनिकुरम्बे
कुतीर्थिकोपन्यस्तकुहेतुव्राताशक्यबाधस्वरूपे मुद्राङ्कितरूप्यक इव
स्यान्मुद्रामुद्रितत्वेन सत्यस्वरूपेऽस्मिञ्जिनप्रणीतप्रवचने नास्त्येव परी-
क्षाहृतम् । अपि च न चर्तेस्याः परीक्षाया यद्यपि परतीर्थिकोपरचित-
कुयुक्तिगिरिविभेदनवज्रेषु सम्मतितर्कानेकान्तजयपताकास्याद्वादरत्ना-
करतदवतारिकाप्रमाणमीमांसास्याद्वादमञ्जरी न्यायालोकखण्डखाद्या-
दिकेषु प्रमाणतर्कग्रन्थेषु तत्त्वप्रतिष्ठितौ किमपि क्षुण्णत्वम् । तथाऽप्य-
र्वाचीनकुयुक्तिविमलम्भविमलब्धमनसां मनस्विनामुपकारकारितया
नास्या निष्प्रयोजनत्वारेकाकणोपि ॥ किञ्चानेकग्रन्थसमयसमवाय-
सारसन्दोहरूपत्वेनाध्येतृणामनायासतस्तत्तद्विषयकव्यक्तबोधविधायि-
तया सफलत्वमेवास्या इति दिक् ॥

प्रणयने चास्याः सिद्धान्तोपनिषद्विचारपारावारपारीणानां प्रौढप-
रवादिवारणवाराकान्तैकान्तवादवाद्मदमथनपञ्चाननानां विविधविष-

(४)

मविषयाशीविषविषविलुप्तभावजीवनजन्तुजातजाङ्गुलीभन्त्रायमाणाना-
मनवयविद्याविद्याधरीलीलाविलाससफलीकृतजनीनामपारासारसंसार-
रण्यविनिर्जिगमिषुनिरुपसर्गसन्मार्गमार्मणाभिरतभव्यजनत्रातशरण्यानां
परहितकरणैकार्षितकरणानां परोपकारकर्मकर्मठशिरोमणीनां ब्रह्मा-
भ्यन्तरानवरतसदाचरण चरणकरणसप्ततियोगयोगकरणत्रिकविशुद्धि-
त्रिपथगापगामवाहनिर्धैतान्तरकलुषकल्मषाणामखिलप्रवचनमातृस-
भितिशुभिलतोत्करपुष्पाकराणामनल्पाभीष्टैकान्तिकात्यन्तिकफलप्रदा-
नकल्पद्रुमाणामात्महिताहितविवेकयाथात्म्यावबोधप्रतिपन्थिमोहसन्त-
मसविध्वंसतरणीनामशेषसत्त्वार्णवोल्लासेन्दुवदन्तानां भरतभीमभूष-
णानाममेयगुणमणिमकराकरायमाणानां सर्वतन्त्रस्वतन्त्राणां प्रच-
ण्डोद्दण्डसंसारार्णवनिमज्जनैकनिबन्धनमनोवृत्तिवशीकारमहामन्त्रनिखि-
लश्रुतरन्वारधनोपचारसदाज्ञागमावेदिताङ्गोपाङ्गादियोगविशेषविद्यादि-
पीठपञ्चकाद्यनुष्ठानसमाचरणगणभृदादिमहापुरुषसमारार्थितश्रीमूर्तिम-
न्त्रसमारार्थनावाप्तगणभृत्पदवीविभूषितानामखण्डमोदिनीविदितज्ञानोपदे-
शादिप्रभावातिशयसंस्मारितातीतयुगप्रधानानामनेकभूषणमात्यकोटी-
श्वरेभ्यवर्गादिपर्षदुपासितपादारविन्दानां स्वपादपावनीकृतावनिवलय-
नां प्रतपत्साम्राज्यानां सकलसूरिपुरन्दरभट्टारकश्रीतपोगच्छार्थश्री-
मद्विजयनेमिसूरिपादानां प्रसत्तिरेव परमकारणं मन्दमते-
र्मादृशस्य ॥ इतोऽवलोक्यमाने विषयविभागे पूर्वं तावदेतस्यावर्गेऽ-
स्मिन् परीक्षापातनिकायां भवस्वरूपोपदर्शनपूर्वरूपसारसंसाराङ्गुपार-
पारदर्शनतरण्डस्य तत्त्ववबोधस्यादेयता समसूचि। ततश्च परीक्षालक्षण-
मुपवर्ण्य प्रमितिलक्षणप्रतिपादनामिषेण तत्स्वरूपविसंवादिनां निराचि-
कीर्षितानां योगसाङ्ख्याद्वैतवादिबौद्धादीनां लक्षणगतविशेषणं गृह-
त्तिविधया सम्मतप्रमाणदुष्टांशतानिरूपणम्, प्रमाणभेदकीर्तनम्, अनेक-
दर्शनप्रतिपन्नप्रमाणविभागगणनाप्रतिपादकपद्यानि, तदागृहीतप्रमाण-

(५)

निराकरणदिशा साम्यवहारिकप्रत्यक्षविभागोपवर्णनम्, श्रद्धिकाणां प्रा-
प्यकारिताप्राप्यकारित्वदर्शनम्, बौद्धाभिमतश्रवणामाप्यकारितानि-
रसनयुक्तिरुदम्बकम्, श्रोत्रस्य शब्दकृतानुग्रहदर्शने भगवन्तस्तीर्थकरा
एव निदर्शनविषयीकृता आगमवचनेन, व्यञ्जनावग्रहोपपन्नताद्वारेण
श्रोत्राप्यकारितासिद्धिः, सामान्यावबोधात्मकदर्शनान्तर्गतचक्षुर्दर्शनादि-
विभागमुखेनापि तत्सिद्धयुपवर्णनम्। कर्णमाप्यकारितासिद्धिनिगमनं
रत्नप्रभसूरिपादमदर्शितेन पद्येन ॥ नैयायिकसम्मतशब्दगुणत्वत्वण्डनो-
पक्रमः ॥ उपपत्तिपूर्वकं श्रावणपथनिरूपणम्, शब्दद्रव्यत्वसिद्धियु-
क्तिरुदम्बकम्, अन्तरान्तरानेकान्तवादसिद्धिस्समवायादिखण्डनञ्च,
उच्छृङ्खलनैयायिकपरिकल्पितशब्दवायुगुणत्वापाकृतिः, शब्दगुणकत्वेनै-
व नभस उपपन्नतेतरथा तन्नोपपद्येत्यभिमानवतां नैयायिकानां सयुक्तिरु-
पाकाशस्य स्वतःप्रतिष्ठितस्वत्वख्यापनेन निराकरणम्, तदन्तःपाति-
न्या एकस्मिन्नापि नभःप्रदेशेऽनन्तपरमाणुयावद्द्रव्यव्यवस्थितेः सोपपत्तिरु-
सनिदर्शनं चोपवर्णनम्, नाममात्रेण धर्मादिद्रव्याणां प्रज्ञापनम्, एतेन ये
केचनानाघ्रायजैनदर्शनाग्रन्थमपि ज्ञानलवदुर्विदग्धतमा अविकलकेवला-
लोकवलावलोकितलोकालोकप्रतिष्ठितार्थसार्थाहर्द्ददनाभिनिर्गतसद्रूपत-
वान्यनाकलयानास्वाद्य तद्द्रव्याख्यानमुस्वादुमुधास्यन्दं दीप्यायां मदी-
पकलिकायां श्लभायमाना जैनाभिमततया पदार्थव्याख्या विद-
भतो जैनजातानभिप्रेतं विषयविषाहारोद्धारकल्पमसत्यतममुन्मत्ता इवो-
ल्लपन्त्यधमाध्वन्यात्मानं निपातयन्तस्ते तद्रूपाएव संसृचिताः सम्मार्गाभि-
लाषुकाणां पुरः॥ आकाशस्य द्रव्यतैव नास्तीति नास्तिकानुकारिनव्यनै-
यायिकमतपरासनम्, पौद्गलिकत्वेऽपि शब्दस्य पुद्गलप्रक्षेपातिचारा-
च्छब्दगुणातिचारातिरिक्ततासिद्धिः, बौद्धपरिकल्पितशब्दायतन-
निरासः, अनेकागमग्रन्थपाठेनोत्पत्तिपूर्वकं शब्दपौद्गलिकत्वोपदर्शनमि-
षेणानेकतत्त्वोपवर्णनम्, सनिदर्शनं वर्गणाकल्पनमयोजनम्, यन्त्राहतत्वे-

(६)

नोपपद्यमाना परकल्पितकुयुक्तिनिराकरणपूर्वकं ध्वनिद्रव्यत्वसिद्धिः॥
 शब्दद्रव्यत्वसिद्धिनिगमनम् ॥ क्रमश एतान् विषयान्वयरूपमहमेत-
 स्मिन् वर्गे॥ अथ परगुणपरमाणुमप्युन्नतगिरीन्द्रादिवालोकयन्तः परकीयं
 दोषपरिकरमपि गच्छतः स्वलनं कापीत्यादिन्यायावलम्बनेन समादधतो
 मात्सर्यामिध्याशिनाप्यनवादिगधमानसाः सन्ति विद्वांसः कतिपये तच्चा-
 तत्त्वविवेकपरिनिष्ठितास्वलत्स्वपरतन्त्रप्रचारबुद्धिविभवा येषामवलोक-
 नेन शब्दतोऽर्थतश्चाशुद्धिं परित्यजन् सन्दर्भशुद्धिं चानुसरन्नेदम्पर्यार्थ-
 प्राधान्येनोपजीवंस्तत्तत्पक्षाणां पूर्वोपरीभावहेतुमासादयन् परगुणासहमा-
 नभावानभिज्ञज्जनोत्प्रेक्षितदूषणमणमणयन्नयं ग्रन्थ आसादयिष्यत्यापुष्प-
 दन्तोदयं स्वस्थितिभित्त्याशास्ते श्रमणगुणमकरन्दद्विरेफः सूरिक्रमक-
 मलोपासको ग्रन्थकारः ॥

॥ श्रीः ॥

❀❀ सुज्ञ बन्धुओ. ❀❀

आ ग्रन्थनी रचना करनार परमपूज्य परमोपकारी परम-
कृपालु प्रातःस्मरणीय पूज्यपाद विहितभगवतीयेगोद्वहनादिप्र-
वचनोक्तशुद्धक्रियाकलाप विद्यापीठादिप्रस्थानपंचकाराधक समा-
राधितश्रीसूरिमन्त्र अमेयमहिमानिधान भारतमेदिनीमार्तण्ड जग-
द्विभूषण भट्टारक श्रीमत्तपोगच्छाचार्य श्रीमान् विजयनेमिसूरी-
श्वरजीमहाराजना शिष्यरत्न सिद्धान्तवाचस्पति न्यायविशारद
अनुयोगाचार्य ओ ह्री श्री महोपाध्यायजी श्रीमान् उदय-
विजयजीगणिजी महाराज छे.

ग्रन्थकर्तामहाराजश्रीने तथा न्यायवाचस्पति शास्त्रविशारद
अनुयोगाचार्य ओह्री श्री महोपाध्याय श्रीदर्शनविजयजी गणिजीने,
तथा अनुयोगाचार्य पद्म्यासजी श्रीप्रतापविजयजीगणिजीने संवत्
१९६९ मां कपडवंजमा भट्टारक सूरीश्वरजीमहाराजश्रीए भग-
वतीजीना योगोद्वहन करावी श्रीसंघना विशाल हर्ष साथे गणि-
पद पद्म्यासपद अनुयोगाचार्यपद आप्या हता ते सुविदितज छे.

हालना चालू वर्ष १९७३ ना मागशर वदी ३ ने दिवसे
श्रीसादरी-शहेरमां भट्टारक सूरीश्वरजीमहाराजसाहेवे श्रीमान् न्या-
यवाचस्पति शास्त्रविशारद अनुयोगाचार्य ओ ह्री श्री महोपा-
ध्यायजीश्री दर्शनविजयजीगणिजीमहाराजने तथा ग्रन्थकर्ता महा-
शय श्रीमान् सिद्धान्तवाचस्पति न्यायविशारद अनुयोगाचार्य ओ ह्री
श्री महोपाध्यायजी श्रीउदयविजयजीगणिजीने-न्यायवाचस्पति
शास्त्रविशारद तथा सिद्धान्तवाचस्पति न्यायविशारद

(८)

बिरुदो साथे उपाध्यायपद श्रीसंघना अपार हर्ष साथे आपवामां आव्युं छे-आ शुभप्रसंगे-गोलवाड विगेरे प्रान्तना हजारो माणसो तथा-अमदावाद-खंभात-भावनगर-बोटाद विगेरे स्थलोना शेठ माणेकलालभाइ मनसुखभाइ-शेठ प्रतापसिंहभाइ मोहोलालभाइ तथा तत्त्वविवेचक सभाना सभासदो तथा शेठ अमरचंद जसराज-शेठ पोपटभाइ अमरचंद-शेठ छगनभाइ अमरचंद विगेरे अनेक गृहस्थो पधार्या हता.

आ शुभ प्रसंगे-सादरीना-नथमलजी मूलचंदवाला तथा भूरजी पूतमचंद विगेरे ग्रहस्थोए समवसरणनी रचना-नवकारशी-ओ विगेरे शासनोन्नति कार्यमां पुष्कल द्रव्यनो व्यय कयों हतो तेमज शेठ मनसुखभाइना पुत्ररत्न शेठ माणेकलालभाइ मनसुखभाइए पण आ शुभप्रसंगे-जुदा जुदा गामोना धार्मिक-कार्योमां पुष्कल सखावतो करी वीतराग धर्मनी अनुमोदना करावी छे-तेमज अमदावादनी श्री तत्त्वविवेचक सभाना मेम्बरो तथा भावनगरना शेठ अमरचंद जसराज तथा खंभातना शेठ पोपटभाइ अमरचंद तथा शेठ छगनभाइ अमरचंद विगेरे ग्रहस्थोए पण शासनोन्नतिना सत्कार्योमां द्रव्यव्यय कयों छे. आ प्रसंगे पद्मयासजीश्री प्रेमविजयजीगणीजी तथा पद्मयासजी श्रीसुमतिविजयजीगणिजीने पण उपाध्यायपद आपवामां आव्युं छे. आवी रीते जे महात्माना उपाध्यायपदना महोत्सव प्रसंगे शासनोन्नतिना शुभकार्यो थया तेमज जेमना विद्वत्ता विगेरे सद्गुणो सुप्रसिद्धज छे तेज महात्मा सिद्धान्तवाचस्पति न्यायविशारद अनुयोगाचार्य ओही श्री महोपाध्यायजी श्रीउदयविजयजीगणिजी आ ग्रन्थना कर्ता छे आ ग्रन्थ उपरांत तेओश्रीए बीजा पण अनेक ग्रन्थोनी रचना करी छे अमे आशा राखीये छीये के हलवे हलवे ते ग्रन्थो

(૧)

પણ જનસમાજમાં પ્રસિદ્ધ કરવા અમો ભાગ્યશાળી બનીશું, આ ગ્રંથકર્તા મહાત્માની જન્મભૂમિ શ્રીસ્તંભતીર્થ (સંભાત) છે. તેઓશ્રીનો શ્રીશ્રીમાલિ (વિશાશ્રીમાલિ) જ્ઞાતિના શા. છોટાલાલ પાનાચંદના કુલદીપક પુત્રરૂપે રત્નકુક્ષિણી માતા બાઈ પરસનની કુક્ષિયે સંવત્ ૧૯૪૪ માં જન્મ ધારણ કર્યો હતો, અને લઘુવયમાંજ તેઓ સાહેબજી દીક્ષા લઈ આવા સુશોભિતપદો મેલવવા તથા ગ્રંથો બનાવવા ભાગ્યશાળી નીવડ્યા છે.

પ્રસંગોપાત અમારે કહેવું જોડ્યે કે- મટ્ટારકશ્રી સૂરીશ્વરજી મહારાજના શિષ્યરત્નોપૈકી ન્યાયવાચસ્પતિ શાસ્ત્ર વિશારદ અનુયોગાચાર્ય ઓ હો શ્રી મહોપાધ્યાયજી દર્શનવિજયજીગણિજી મહારાજે. પણ “સ્યાદ્વાદચિન્દુ” વિગેરે ન્યાયના અર્પૂર્વગ્રંથો બનાવેલા છે તે પણ અમે આશા રાખીએ છીએ કે જૈનપ્રજાની સન્મુખ પ્રસિદ્ધિમાં મૂકવા ભાગ્યશાળી બનીશું તેમજ બીજા શિષ્યરત્ન અનુયોગાચાર્યપદ્મ્યાસજીશ્રીપ્રતાપવિજયજીગણિજીમહારાજે પણ “નૂતનસ્તોત્રસંગ્રહ” તથા “પ્રાકૃતરૂપાવલી” ગ્રંથો બનાવ્યા છે જે પ્રસિદ્ધ થયેલા છે. તેમજ તેઓશ્રીએ બનાવેલા બીજા પણ ગ્રંથો છે તેમજ મહુમ શિષ્યરત્ન પ્રવર્તક શ્રીયશોવિજયજી મહારાજ પણ એક નામીચા વૈયાકરણ તથા શીઘ્રકવિ તરીકે પ્રસિદ્ધ હતા અને તેઓનો બનાવેલો- “સ્તુતિકલ્પલતા” નામનો ગ્રંથ પ્રસિદ્ધિમાં મૂકાયેલો છે. શ્રીમાન્ શિષ્ય પદ્માવિજયજીમહારાજની બનાવેલી “જિન-સ્તવનચોવીશી” પણ પ્રસિદ્ધિમાં મૂકાયેલી છે તેમજ મટ્ટારક-શ્રીમાન્ના પ્રશિષ્ય અને ગ્રંથકર્તા મહારાજના શિષ્ય શ્રીમાન્ નન્દનવિજયજીમહારાજનો બનાવેલો “સ્તોત્રભાનુ” નામનો ગ્રંથ

(१०)

प्रसिद्धिमां मूकायेलो छे.

ग्रन्थकर्ता तेमज उपर्युक्त ग्रन्थकर्ताओ के जेओए जैन-प्रजाने ज्ञानदान करी उपकार कर्यो छे तेओनो अन्तःकरणपूर्वक आभार मानीये छीये, अने आवा शिष्यरत्नोने विद्वान् बनावनार भट्टारकश्रीमान् सूरीश्वरजीमहाराजनो पण अमो वारंवार अन्तःकरणपूर्वक आभार मानीये छीये, तेमज उपर्युक्त महात्माओ तथा बीजा शिष्योने ज्ञानमां मदद करनार शेट मनसुखभाइ भगुभाइ तथा तेमना पुत्ररत्न शेट माणेकलालभाइने धन्यवाद आपवापूर्वक तेओश्रीनी धर्मकार्यनी अमो अनुमोदना करीये छीये.

आ ग्रन्थ छपाववामां द्रव्यनी सहाय आपनार-मांडवीनी पोलना रहीश-धेवरीया जमनादास हीराचंदनो पण अमो आभार मानीये छीये-छेवटे उपर्युक्त महात्माओ जैनकोमना हितने माटे अनेक ग्रन्थोनी रचना करे तेमज अन्य मुनिमहाराजाओ पण आवीज रीते जैनकोमना हितने माटे ग्रन्थोनी रचना करी उपकार करे तेटलुं कही अमे आ प्रस्तावना संपूर्ण करीये छीये.

आ ग्रंथमां मुद्रणदोषथी या दृष्टिदोषथी भूल रही गइ होय तो सुधारी सुज्ञो वांचशे.

लि:

श्रीभ्रमणसंघ चरणकमलोपासक
बाडीलाल बापुलाल शाह.

॥ अहम् ॥

॥ ऐदंयुगीनश्रीसंघशरण्यक्रमकजेभ्यो निखिलगुणरत्नरोहण-
गिरिभ्यो भट्टारकश्रीतपोगच्छाचार्यश्रीमद्-
विजयनेमिसूरीश्वरेभ्यो नमो नमः ॥

॥ तदन्तेवासिविनेयसिद्धान्तवाचस्पति-न्यायविशारद-
अनुयोगाचार्य-ओ ह्री श्री महोपाध्याय-श्रीमद्

उदयविजयगणिना
विनिर्मिता ॥

॥ जैनतत्त्वपरीक्षा. ॥

सुरासुरनतं नौमि, वीरं विश्वार्थवेदिनम् ।
सर्वकर्मविनिर्मुक्तं, वागीशं शिवसौख्यदम् ॥१॥
नमस्कृत्य तमोपोहं, स्यात्कारकिरणान्वितम् ।
तीर्थकृत्सूक्तमार्त्तण्ड, भव्यपाथोजबोधकम् ॥२॥
ऐदंयुगीनसङ्घस्या-धिपं नत्वा मुहुर्गुरुम् ।
नेमिसूरिं मुदा वक्ष्ये, जैनतत्त्वपरीक्षणम् ॥३॥

इह ह्यनादिमहामोहमतङ्गजमालिन्यनवरतदुः-
खावर्त्तपरम्परापरिगते जन्मजरामरणहर्षामर्षरोगो-
द्वेगशोकाधिव्याध्युपाध्युपद्रवसङ्कटमकरशतसहस्रोप-
निपातसङ्कुले सभेदप्रभेदनारकतिर्यग्गरामरगतिच-
तुष्कदिक्चक्रवाल इष्टानिष्टवियोगसम्प्रयोगवीची-

(२)

मालाकरम्बितेऽनन्तानुबन्ध्यादिकषायपातालकलशा-
 वगाढमूले रागद्वेषावसायवाडवानलदन्दह्यमानानन्त-
 जन्तुमालाकुले विचित्रकर्मपरिणत्यगाधसलिले भीमे
 भवार्णवे निमज्जतां तदुत्तितीर्षणां जन्तूनां तदुत्तरण-
 तन्त्रं तत्त्वावबोधतरण्ड एव सुक्ष्मः ॥ यदभ्यधायि,
 “विना ज्ञानं च चारित्र्यं, कर्मणां न विमोचनम् ।
 न सम्यक्तत्वं विना ते तु, तच्च तत्त्वावबोधतः ॥१॥
 ततश्च कर्मनिर्मुक्ते-र्भवेन्मुक्तिपुरीं प्रति ।
 गमनं भव्यजन्तूनां, परमानन्ददायकम् ॥२॥
 सा दृष्टिर्द्विविधा प्रोक्ता, नैसर्गी चोपदेशजा ।
 केषाञ्चिन्मुक्तियोग्यानां, सा निसर्गाद्बुधैर्मता ॥३॥
 केषाञ्चिदुपदेशात् सा, मतैवं तत्त्वकोविदैः ॥
 तत्त्वज्ञप्त्युपमस्तस्मा-दुपदेशो भवान्तदः ॥४॥ ”

स एव यथावस्थिततत्त्वावबोधः परमतनिराकरणपूर्-
 वकस्वमतव्यवस्थापनरूपपरीक्षयैव सम्भवति ॥ विबुध-
 जनमान्या सा परीक्षा च ज्ञानपरोक्षज्ञप्तिवादिभाट्टानां
 स्वसमानाधिकरणस्वानन्तरसमयसमुत्पदिष्णुमानसेन
 ज्ञानज्ञानविदां यौगानामचेतनज्ञानवादिसाङ्ख्यानाञ्च
 लोकालोकवर्तिद्रव्यपर्यायात्मकानेकपदार्थसार्थविलोप-
 कब्रह्माद्वैतवादिनां शून्यवादिसौगतानाञ्च निर्विकल्पकप्र-
 त्यक्षप्रमाणत्ववादिनां ताथागतानां स्वलक्षणावगाहित्वा-

(३)

न्निर्विकल्पकस्यैव प्रमाणत्वमिति मन्यमानानां चार्वाका-
णाञ्च कदाग्रहग्रहं निग्रहीतुं संशयविपर्ययानध्यवसायानां
स्वसमयप्रसिद्धदर्शनस्य च प्रामाण्यमपाकर्तुं गृहीतस्वपर-
व्यवसायिविशेषणज्ञानरूपप्रमाणाद्भवति ॥ अतस्तदेवादौ
निरूप्यते । तत्प्रमाणं द्विविधम्, प्रत्यक्षं परोक्षञ्चेति । तत्रा-
दिमं द्विविधम्, सांव्यवहारिकपारमार्थिकभेदात् । उदीची-
नञ्च स्मरणप्रत्यभिज्ञानतर्कानुमानागमभेदात् पञ्चधेति ।
ननुप्रत्यक्षमेकमेव प्रमाणमिति चार्वाकैरभिहितत्वात् त-
देवानुमानसहितं द्विविधमेवेति बौद्धवैशेषिकसम्मतत्वा-
देतद्द्विविधमप्यागमेन सह त्रिविधमेवेति कपिलोक्त-
त्वादेतन्नित्यमप्युपमानेन सह चतुर्विधमित्यक्षपादो-
क्तेस्तदेतच्चतुष्कमप्यर्थापत्त्या सह पञ्चधेति प्रभाकरप्र-
तिपादनात् पञ्चापि तान्यनुपलब्ध्या सह षडेवेति भट्ट-
वेदान्तिनोरुक्तेश्चैवं सम्भवैति ह्यप्रतिभादिस्वभावानां
प्रभूतानामपि सत्त्वात्, तथा चाभ्यधिष्महि-

“प्रत्यक्षं मानमेकन्तु, चार्वाकैरभिधीयते ।

अनुमानेन युक्तन्तद्, द्विधा बौद्धैर्विवेचितम् ॥१॥

तदेवं द्विविधं प्रोक्तम्, कणभक्षानुयायिभिः ।

आगमेनान्वितं तत्तु, त्रिधा कपिलसम्मतम् ॥२॥

त्रितयन्तूपमानेना-न्वितं मानं चतुर्विधम् ।

अक्षपादेन तत्प्रोक्तम्, स्वमतालम्बिनः प्रति ॥३॥

(४)

अर्थापत्या सहैतच्च, पञ्चधाऽऽह प्रभाकरः।

पञ्चाप्यनुपलब्ध्या षट्, तान्याहुर्भट्टसूनवः ॥ ४ ॥

षड्वै वेदान्तिनोऽप्याहुः, सम्भवाद्यानि चापरे।

प्रभूतानामपीहेत्यम्, प्रतिपत्तिरनेकधा ॥५॥”

इति । तत्कथमेवं सङ्गच्छते यद्द्विविधं प्रमाणमितीति चेत्, तन्न, अनुमानस्य परोक्षरूपप्रमाणत्वसमर्थनेन प्रत्यभिज्ञादीनां प्रमाणत्वसत्त्वेनोपमानादीनां प्रत्यभिज्ञादिष्वन्तर्भावेन च चार्वाकाद्यभिहितानामुन्मत्तप्रलपितप्रायत्वात् । ननु प्रत्यक्षस्येन्द्रियजन्यत्वाविशेषे कथं द्विभेद इति चेत्, स्पष्टताजीवातुकस्य तस्येन्द्रियमात्रजन्यत्वस्यासिद्धेः, सांख्यवहारिकप्रत्यक्षस्य बाह्यसापेक्षत्वात् पारमार्थिकस्य चात्मसापेक्षत्वादिति । सांख्यवहारिकमपीन्द्रियनिबन्धनमनिन्द्रियनिबन्धनं चेति द्विभेदम् । इन्द्रियाण्येव स्पर्शनादीनि पञ्च करणानि वस्तुप्राप्याप्राप्य च यज्ज्ञानं जनयन्ति तदिन्द्रियनिबन्धनम् । मन एवासाधारणं कारणं यस्मिंस्तदनिन्द्रियनिबन्धनम् । न च सर्वेष्वपि प्रत्यक्षेषु मनो व्याप्रियत एवेति कथं तद्द्विविधमिति वाच्यम् । करणभेदेन तज्ज्ञेदात्, तथाहि यदसाधारणं कारणं तदेव करणमिति नियमात् स्वप्नावस्थायां बाह्येन्द्रियव्यापारविगमाद्बाह्यप्रत्यक्षाभावेन बाह्यप्रत्यक्ष इन्द्रियाण्येवासाधारणानि कारणानीति ता-

(५)

न्येव करणानि न मन इति । किञ्चासंज्ञिप्रत्यक्षे व्यभि-
 चारेण सर्वप्रत्यक्षेषु मनसो व्याप्रियमाणत्वस्यासिद्धेः ।
 ननु वस्तु प्राप्याप्राप्येति कथम्, सर्वेषामप्यक्षाणां सम्बद्ध-
 वस्तुग्राहित्वेन प्राप्यकारित्वात्, यदवादि “सम्बद्धं वर्त्तमानं
 हि गृह्यते चक्षुरादिना” इति चेत्, न स्पर्शनरसनघ्राणश्रोत्रा-
 णां यथायथं बद्धस्पृष्टादिवस्तुग्राहकत्वेन प्राप्यकारित्वात्
 चक्षुर्मनसोस्तद्विपरीतत्वेनाप्राप्यकारित्वादिति । अत्राहु-
 र्बौद्धाः-श्रोत्रस्याप्यप्राप्यकारित्वाच्चतुर्णां प्राप्यकारित्वम-
 सिद्धम् । तथा हि—यद्यदिग्देशव्यपदेशकारि तत्तदप्राप्य-
 कारि, यथा लोचनम् । अप्राप्यकारित्वव्याप्यदिग्देशव्यपदे-
 शकारित्ववच्छ्रोत्रम् । यन्न दिग्देशव्यपदेशकारि तन्नाप्राप्य-
 कारि, यथा रसना । दिग्देशव्यपदेशकारि चेदम् । इत्यन्व-
 यव्यतिरेकाभ्यामुदाहरणोपनयाभ्यामवयवाभ्यामप्राप्य-
 कारित्वं श्रोत्रस्य । न च दिग्देशव्यपदेशकारित्वस्यासि-
 द्धिः, प्राच्यादिदिक्स्थितपुरुषोच्चारितशब्दे प्राच्यादित
 आगतोऽयमिति प्रतीतेः । इति चेन्मैवम् । गन्धस्पर्शयो-
 रपि तथाप्रतीतत्वाद्घ्राणस्पर्शनयोरप्यप्राप्यकारित्वप्रस-
 क्तेः । न च तत्तद्गन्धस्पर्शादीनामनुमानतः कारणान्यव-
 गम्य तथाप्रतीतिः, शब्देऽप्येवं वक्तुं शक्यत्वात् । किञ्च
 श्रोत्रस्य दिग्देशविषयकत्वमपि न युक्तियुक्तम्, शब्दस्यैव
 श्रोत्रविषयत्वात्, “श्रोत्रविषयाः शब्दाः” इति वचनात्,

(६)

अन्यथा तेषामपि शब्दत्वप्रसङ्गः। किञ्चेन्द्रियाणां रूपि-
 द्रव्यग्राहकत्वात् दिग्देशस्य चाकाशभागरूपस्यारूपित्वेन
 नेन्द्रियग्राह्यत्वमिति श्रोत्रेण तद्ग्रहणायोगः। शब्दस्य तु
 यथा रूपिद्रव्यत्वं तथा समनन्तरमेव वक्ष्यते विस्तरेण।
 ननु यथा स्पर्शनादीनां प्राप्यकारित्वेन चन्दनाग्निकृताव-
 नुग्रहोपघातौ भवतः, तथा श्रोत्रस्यापि शब्दकृतौ तौ स्या-
 तामिति चेत्, सत्यम्, भवत एवानुग्रहोपघातौ पाटवबाधि-
 र्यलक्षणौ श्रोत्रस्यापि। तदुक्तं मलयगिरिपूज्यैरावश्यकवृ-
 त्तौ नन्दीवृत्तौ च, “दृश्यते हि सद्योजातबालकानां कर्ण-
 देशाभ्यर्णं गाढास्फालितझल्लरीझात्कारश्रवणस्फोटः”
 इत्यादि, अत एव भगवतस्तीर्थकरस्य जन्ममहोत्सवाव-
 सरे दिक्कुमारिका एत्यायोजनं संवर्तकेन मेदिनीशुद्धिप्र-
 भृतिकं चन्दनरक्षापोट्टलिकापर्यवसानं सर्वं स्वकृत्यं कृत्वा
 भगवतः कर्णपाटवनिमित्तं पाषाणद्वयं गृहीत्वा वादय-
 न्ति, तथा चोक्तमावश्यकटीकायां भवविरहसूरिभिः,
 “भगवतो तित्थगरस्स कण्णमूलंसि दुवे पाहाणवट्ठते
 टिट्ठियावंति” इति। यदि च श्रोत्रस्याप्राप्यकारित्वमेव,
 तदानुकूलवायुके शब्दे किं दूरतोऽपि बुद्धिरन्यथा निकटे
 ऽपि सा न। न च पटुघटितद्वारे कथं शब्दबुद्धिस्ततः श-
 ब्दस्यानागतेरिति वाच्यम्। यथा गन्धबुद्धिस्तव तथा त-

१ भगवतस्तीर्थकरस्य कर्णमूले द्वौ पाषाणगोलकौ वादयन्ति।

(७)

स्या अपि सिद्धेः ॥ वस्तुतस्तु द्रव्यशब्दस्य जीवपरिगृही-
तभाषायोग्यपुद्गलसमूहत्वेन भावशब्दस्य च बहिर्नि-
र्गतनिर्गच्छद्भाषापरिणामपरिणतभाषावर्गणापरमाणुस-
मूहत्वेन सूक्ष्मत्वात् कषाटादिनाऽप्रतिबद्धस्य बहिराग-
मनत एव बुद्धिः। तथैव प्रज्ञप्त्याख्यपञ्चमाङ्गे द्वितीयश-
तकषष्ठोद्देशके प्रज्ञापनायां चैकादशभाषापदे आवश्यक-
सूत्रस्पर्शिकनिर्युक्तिटीकायां च प्रतिपादितम्। एवञ्च
श्रोत्रस्य सिद्धं प्राप्यकारित्वम्। प्रतिपादिता च श्रोत्रस्य
प्राप्यकारितार्थान्तरव्याजेन प्रज्ञप्त्याख्यपञ्चमाङ्गे पञ्च-
मशते चतुर्थोद्देशके। “छउमत्थे णं मणूसे आउडिज्जमा-
णाइं सदाइं सुणेइ तं जहा संखसद्दाणि वा जाव झुसि-
राणि वा ताइं भंते किं पुट्ठाइं सुणेइ अपुट्ठाइं सुणेइ ।
गोयमा । पुट्ठाइं सुणेइ नो अपुट्ठाइं” इत्यादि ॥ तथा
च भगवत्यां द्वितीयशतकचतुर्थोद्देशके प्रज्ञापनायाञ्च
पञ्चदशेन्द्रियपदप्रथमोद्देशकेऽपि “पुठपविट्ठत्ती”त्यादिना
श्रोत्रादीनि चक्षूरहितानि स्पृष्टमर्थं प्रविष्टञ्च गृह्णन्ती-
त्यादि निगदितम्। अत एव च “शब्दोऽपि स्वपरिणाम-
मजहद् द्वादशयोजनप्रमितात् प्रदेशादागतः श्रोत्रेण
प्राप्यकारिणोत्कर्षाद् गृह्यते ” इत्याद्यावश्यकटीकायां

१ छद्मस्थो मनुष्य आकुट्यमानान् शब्दान् शृणोति तद्यथा
शङ्खशब्दान्वा शुषिराणि वा तानि भदन्त किं स्पृष्टानि शृणोति
अस्पृष्टानि शृणोति । गौतम । स्पृष्टानि शृणोति नो अस्पृष्टानि।

(८)

हरिभद्रसूरिभिः प्रोक्तं सङ्गच्छते ॥ इत्थञ्च श्रोत्रस्य प्रा-
प्यकारित्वेन तस्य व्यञ्जनावग्रहो न चक्षुर्मनसोरित्यप्युप-
पद्यते । तथा चोक्तं चतुश्चत्वारिंशदुत्तरचतुर्दशशतग्रन्थ-
सूत्रणसूत्रधारैः श्रीमद्भरिभद्रसूरिभिः शिष्यहिताख्याया-
मावश्यकटीकायां “शब्दादिपरिणतद्रव्याणां व्यञ्जना-
नामवग्रहो व्यञ्जनावग्रह इति अयञ्च नयनमनोवर्जेन्द्रि-
याणामवसेय इति, न तु नयनमनसोः अप्राप्तकारित्वा-
दिति” ॥ एतेन श्री श्रमणसङ्घसमुद्रोत्कर्षेन्दुभिः श्रीमद्यशो-
विजयवाचकपुङ्गवैरपि व्यञ्जनेन शब्दादिपरिणतद्रव्य-
निकुरुम्बेण व्यञ्जनस्य श्रोत्रेन्द्रियादेरवग्रहः सम्बन्धो व्य-
ञ्जनावग्रह इत्यादिज्ञानबिन्दाख्यप्रकरणे व्यञ्जनावग्रह-
व्युत्पत्तिर्या प्रतिपादिता साऽपि सूत्रपादा । व्यक्तीकृतश्रैषो-
ऽर्थः द्रव्यलोकप्रकाशे तृतीयसर्गे श्रीविनयविजयोपाध्यायैः,

“ प्राप्यार्थावच्छेदकत्वात्, श्रवणादीनि जानते ।

अङ्गुलासङ्ख्येयभागा—दपि शब्दादिमागतम् ॥१॥

चतुर्णामतएवैषां, व्यञ्जनावग्रहो भवेत् ।

दृष्टान्तान्नव्यमृत्पात्र—शयितोद्बोधनात्मकात् ॥२॥

यथा शरावकं नव्यं, नैवैकेनोदबिन्दुना ॥

क्लिद्यते किन्तु भूयोभिः, पतद्भिस्तैर्निरन्तरम् ॥३॥

एवं सुप्तोऽपि नैकेन, शब्देन प्रतिबुध्यते ॥

किन्तु तैः पञ्चपैः कर्णे, शब्दद्रव्यैर्भृते सति ॥४॥ इत्यादि,

(९)

अत एव च सामान्यावबोधात्मकस्य दर्शनस्य चक्षु-
 र्दर्शनाचक्षुर्दर्शने इति भेदौ सङ्गच्छेते। तथा हि बाह्ये-
 न्द्रियस्य चक्षुष एवाप्राप्तकारित्वात्तद्दर्शनमन्यन्नान्यस्या।
 ननु सामान्यत इन्द्रियानिन्द्रियजन्यं सामान्यावबोधा-
 त्मकं व्यावहारिकमेकमेव दर्शनं स्यात् किं चक्षुर्दर्शन-
 मचक्षुर्दर्शनमिति विभागेनेति चेत्, न, अवान्तरविशेष-
 द्योतनेन शिष्यमतिव्युत्पत्तिफलत्वात् । न चैवं सती-
 न्द्रियदर्शनमनिन्द्रियदर्शनमित्येव वाच्यम्, न तु
 चक्षुर्दर्शनमचक्षुर्दर्शनमिति, अन्यथान्येन्द्रियजान्यपि
 तानि चक्षुर्दर्शनमिव भेदमापद्येरन्निति वाच्यम्। वस्तूनां
 सामान्यविशेषोभयात्मकत्वात् तत्कीर्तनमपि सामान्य-
 विशेषोभयरूपेणैवेति शिष्टसमयपरिपालनाय चक्षुर्दर्श-
 नमिति विशेषेणाचक्षुर्दर्शनमिति च सामान्येन दर्श-
 ननिर्देशात् । तथा चोक्तं नवाङ्गीटीकाकर्तृभिः पूज्य-
 पादश्रीमदभयदेवसूरिभिः प्रज्ञप्त्याख्यपञ्चमाङ्गस्य प्र-
 थमशतकतृतीयोद्देशकटीकायाम्, “ सामान्यविशेषा-
 त्मकत्वाद्वस्तुनः क्वचिद्विशेषतस्तन्निर्देशः क्वचिच्च सा-
 मान्यतः, तत्र चक्षुर्दर्शनमिति विशेषतोऽचक्षुर्दर्शनमिति
 च सामान्यतः ” इत्यादि । ननु श्रोत्रदर्शनमश्रोत्रदर्-
 शनमित्यादिना प्रकारान्तरेणापि सामान्यविशेषाभ्यां
 तन्निर्देशसम्भव इति चेत्, सत्यम्। तथापि चक्षुषो-

(१०)

ऽप्राप्यकारित्वप्रतिपत्तये चक्षुर्दर्शनमिति विशेषतस्त-
 न्निर्देशादरः । अन्येषान्त्वप्राप्यकारित्वाविशेषेणाच-
 क्षुर्दर्शनमिति सामान्यतो निर्देशः । मनसस्त्वप्राप्यका-
 रित्वेऽपि तदपेक्षिणः प्राप्यकारीन्द्रियस्य प्रभूतत्वात्तद-
 र्शनस्याचक्षुर्दर्शन एवान्तर्भाव इत्यतः सिद्धं श्रोत्रस्य
 प्राप्यकारित्वम् ॥ तथा चावश्यकनिर्युक्तावप्युक्तं पूज्यैः
 “^१पुट्ठं सुणेइ सद्धं” इत्यादि ॥

भणितं च भाष्यकारेण जिनप्रवचनप्रदीपेन जिन-
 भद्रगणिक्षमाश्रमणेन सयुक्तिकम्,

“पावंति सद्गन्धा, ताइं गंतुं सयं न गिणहन्ति ॥”

इत्यादि ॥ संवादितश्चायमर्थो रत्नाकरावतारि-
 कायां रत्नप्रभसूरिभिः

“ एवञ्च प्राप्य एवैष, शब्दः श्रोत्रेण गृह्यते ।

श्रोत्रस्यापि ततः सिद्धा, निर्वाधा प्राप्यकारिता ॥१॥”

अथेह यौगाः सङ्गिरन्ते, सुष्ठु श्रोत्रस्य प्रा-
 प्यकारित्वं, किन्तु यदुदितं शब्दस्य भाषावर्गणाप-
 रमाणुसमूहत्वेनेति, तन्न सहामहे ॥ तथा हि शब्दो

१ स्पृष्टं गृणीति शब्दम्, २ प्राप्नुतः (अन्यत आगत्य)
 शब्दगन्धौ ते, गत्वा स्वयं (ते शब्दगन्धदेशं शब्दगन्धौ) न गृहणीतः
 ॥ विशे० गा० २०६ ॥

(११)

गुणश्चक्षुर्ग्रहणायोग्यबहिरिन्द्रियग्राह्यजातिमत्त्वात्, यो
यश्चक्षुर्ग्रहणायोग्यबहिरिन्द्रियग्राह्यजातिमान् स स गु-
णः, यथा स्पर्शः, चक्षुर्ग्रहणायोग्यबहिरिन्द्रियग्राह्यजा-
तिमांशायम्, चक्षुर्ग्रहणायोग्यबहिरिन्द्रियग्राह्यजातिम-
त्त्वाद्गुणः, इति न्यायेन शब्दस्य गुणत्वसिद्धेरिति चेत्,
न, अप्रयोजकत्वात् । अन्यथाऽऽकाशादिवद्रूपित्वेना-
ऽऽत्मनोऽप्यचेतनत्वापत्तिः । न च शब्दस्य परमाणु-
समूहत्वे घटादेरिव चाक्षुषस्पर्शनापत्तिरिति वाच्यम् ।
तस्य सूक्ष्मपरिणामपरिणतत्वेन चक्षुःस्पर्शनायोग्यत्वा-
त् । न चैवं श्रावणमपि माभूदिति वाच्यम् । अन्येन्द्रि-
यगणाच्छ्रोत्रस्य प्रायः पटुतरत्वेन भाषापरिणतानां
सूक्ष्माणामपि तेषां तद्ग्रहणयोग्यत्वात् । तथोक्तं
भवविरहसूरिभिः शिष्यहितायामावश्यकवृत्तौ “ तस्य
(शब्दस्य) सूक्ष्मत्वाद्भावुकत्वात् प्रचुरद्रव्यरूपत्वात्
श्रोत्रस्य चान्येन्द्रियगणात् प्रायः पटुतरत्वात् स्पृष्ट-
मात्रमेव शब्दद्रव्यनिवहं गृह्णातीत्यादि”॥ भणितमि-
दमर्थतः शब्दग्रहणप्रक्रियाप्रदर्शनद्वारा लोकप्रकाशो
विनयविजयोपाध्यायैरपि,

“ स्पर्शादिद्रव्यसङ्घाता-पेक्षया द्रव्यसंहतिः ।

बह्वी सूक्ष्मासन्नशब्द-योग्यद्रव्याभिवासिका ॥१॥

(१२)

तन्निर्वृतीन्द्रियस्यान्त-गत्वोपकरणेन्द्रियम् ॥

स्पृष्ट्वापि सद्यः कुरुते-भिव्यक्तिं सा स्वगाचराम् ॥२॥

अन्येन्द्रियापेक्षया च, श्रवणं पदुशक्तिकम् ॥

ततः स्पृष्टानेव शब्दान्, गृह्णातीत्युचितं जगुः ॥३॥”

न च श्रोत्रेन्द्रियं द्रव्याग्राहकं रूपस्पर्शाग्राहकबहिरिन्द्रियत्वाद्रसनावदित्यनेनार्थतः शब्दस्य द्रव्यत्वे प्रतिक्षिप्ते क्रियात्वादेरसम्भवेन गुणत्वसिद्धिरिति साम्प्रतम्। शब्दो द्रव्यं क्रियावत्त्वात् इत्यनुमानेन द्रव्यत्वसिद्धेः श्रोत्रसंयोगेनैव तद्ग्रहात् पूर्वोक्तानुमानस्याप्रयोजकत्वात्, न च शब्दे क्रियावत्त्वासिद्धिः, संहरण-वायुवहनादिना तत्सिद्धेः । तथा चोक्तं तत्त्वार्थटीकायां सिद्धसेनगणिभिः। “स चायाति श्रोत्रदेशमाशु पुद्गलमयत्वे सति सक्रियत्वात्, सक्रियत्वं वायुनोद्धृयमानत्वाद् धूमस्येव, गृहादिषु पिण्डीभवनात्, विशेषतश्च द्वारानुविधानात् तोयवत्, प्रतिघाताच्च नितम्बादिषु वायुवत् ” इत्यादि, आह च भाष्यसुधाम्भोनिधिर्भगवाञ्जिनभद्रगणिक्षमाश्रमणो गन्धशब्दयोर्ग्राणश्रवणदेशप्राप्त्या हेतुत्वप्रतिपादनमिषेण तयोः पुद्गलमयत्वसाधनप्रसङ्गे ।

(१३)

“ जं ते पोग्गलमइया, सक्किरिया वायुवहणाओ ।
धूमो व्व संहरणओ, दाराणुविहाणओ विसेसेणं ॥
तोयं व णितंवाइसु, पडिघायाओ अ वाउव्वत्ति ॥१॥ ”

उक्तश्चायमर्थो विनयविजयोपाध्यायैरपि,

“ गन्धादिद्रव्यवद्वाता-नुकूल्येन प्रसर्पणात् ”

इत्यादि । तथा च शब्दः क्रियावान् संहरणादिमत्त्वात्
इत्याद्यनुमानतः प्रत्यक्षतोऽपि चागतोऽयं शब्द इत्या-
दिना क्रियावत्त्वसिद्धेः । न च तत्प्रयोजकवायुसंहर-
णान्नोक्तप्रक्रिया सङ्गच्छत इति वाच्यम्, मृदङ्गध्वन्या-
दिषु वायोरनुपलम्भात्तत्प्रतिध्वनेरनुपपत्तेः, स्त्रीपुंनपुं-
सकोच्चरितशब्दप्रतिध्वनिषु वैजात्यानुपपत्तेश्चेत्यादिकं
बहुतरमूहनीयम् तत्तु वक्ष्यत उत्तरत्र इहैव । न च
वाय्वौपाधिक्येव शब्दे गतिरनुभूयमानेति वाच्यम् ।
आगतेयमिन्द्रनीलप्रभेत्यादिवत्तस्या औपाधिकीत्वा-
सम्भवात् । किञ्च शब्दे क्रियानभ्युपगमे तस्य श्राव-
णमप्यनुपपन्नं शब्दस्य तत्रानागतेः श्रोत्रस्य च शब्ददे-
शेऽगमनात् । तथा चोक्तं महामहोपाध्यायन्यायवि-
शारदन्यायाचार्यैर्भगवद्यशोविजयवाचकैस्त्वकृतन्या-
यालोके प्रथमप्रकाश आत्मविभुत्वखण्डने “ अन्यथा

१ यत्तौ (गन्धशब्दौ) मृदालमयौ, सक्कियौ वायुवहनात् ॥
धूमवत्संहरणतः (गृहादिषु पिण्डीभवनात्) द्वारानुविधानतो विसे-
षेण ॥ तोयवत् नितम्बादिषु (गिरिगृहादिषु) प्रतिघातात् वायु-
वदिति ॥ विश० गा० २०६, २०७ ॥

(१४)

(शब्दक्रियाभावे) श्रोत्रेण शब्दग्रहणं न स्यात् तस्य शब्ददेशेऽगमनात् गमने वाऽवान्तरालवर्तिशब्दानामपि ग्रहणप्रसङ्गात् अनुवातप्रतिवाततिर्यग्वातेषु च प्रतिपत्यप्रतिपत्तीषत्प्रतिपत्तिभेदाभावप्रसङ्गाच्च तस्य तत्कृतोपकाराद्ययोगात्”। न च भेर्याद्यवच्छेदेन जनितेनाद्यशब्देन निमित्तपवनतारतम्यातारतम्ये कदम्बगोकलकवीचीतरङ्गन्यायेन जनितेष्वनुपरिपाटीतः कर्णदेशप्राप्तेषु शब्देषु नानुपपत्तिः श्रावणस्येति साम्प्रतम् । चापमुक्तवाणसमानजातीयैः प्रतिक्षणप्रभवैरन्यैरेव लक्ष्यप्राप्तिरिति ब्रुवतः शाक्यस्यापि प्रामाणिकत्वापत्तेः। एतेन “आद्यशब्देन बहिर्दशदिगवच्छिन्नोऽन्यः शब्दस्तेनैव शब्देन जन्यते तेन चापरः एवं क्रमेण श्रोत्रोत्पन्नो गृह्यते इत्यादि” तथा—

“ वीचीतरङ्गन्यायेन, तदुत्पत्तिस्तु कीर्त्तिता ॥

कदम्बगोलकन्याया—दुत्पत्तिः कस्यचिन्मते ॥१॥ ”

इति विश्वनाथपञ्चाननवचो “भेर्यादिदेशमारभ्य द्वितीयादिशब्दाः शब्दजा” इति तर्कसङ्ग्रहदीपिकाकारवचनमपि व्युदस्तम् ॥ वस्तुतस्तु शब्दस्य द्रव्यत्वे श्रोत्रसंयोगेनैव तद्ग्रहोत्पत्तावुक्तगौरवाङ्गीकारे प्रमाणाभावः। न च स एवायं बाण इत्यादि प्रत्यभिज्ञानाद् बाणादावेकत्वसिद्धिः, स एवायं क इत्यादिरूपा

(१५)

शब्देऽपि सा निराबाधैव । तथा च सुष्ठूक्तं श्रीम-
द्यशोधिजयवाचकैः “स एवायं शब्दो यमुदचीचरच्चैत्र
इत्यत्रापि हि प्रत्यभिज्ञानमबाधितमेवेति ।” एतेन
“सोऽयं क इति बुद्धिस्तु, साजात्यमवलम्बते”

इति मुक्तावलीकारवचोऽप्यपास्तम् । न च तीव्रम-
न्दादिभेदेन शब्दभेद इति वक्तव्यम् । एकस्यैव शब्दस्य
निकटदूरदूरतरे तीव्रमन्दमन्दतरपरिणतेः । तथा चोक्तं
लोकप्रकाशे,

“शब्दादीनां पुद्गला ये, परतः स्युः समागताः ।

तथामन्दपरीणामा-स्ते जायन्ते स्वभावतः ॥१॥”

इति । ननु तीव्रत्वमन्दत्वयोर्विरुद्धयोरेकत्र निवेशोऽ-
नुपपन्न इति चेत् । न । विरुद्धयो रक्तनीलरूपयोर्घट
इवोपपत्तेः । न च तत्र भिन्नकालावच्छेदेन तयोर्वर्त्त-
नान्न विरोधः, प्रकृतेऽपि तथैवेति किं नाभ्युपगम्यते ॥
किञ्चैकस्मिन्नपि पुरुषे पित्रपेक्षया पुत्रत्वस्य पुत्रापेक्षया
पितृत्वस्य च दर्शनादनेकान्तवादे वस्तूनामनन्तधर्मात्म-
कत्वादेककालावच्छेदेनापि मन्दतीव्रशब्दापेक्षया तीव्र-
त्वमन्दत्ववृत्तिरविरुद्धैव ॥ वस्तुतस्तु यच्छब्दे नोक्त-
भेदस्तच्छब्दस्यैक्येन श्रोत्रप्राप्तेरभावाच्छ्रावणत्वाभा-
वप्रसङ्गः ॥

न च श्रोत्रं चक्षुराद्यतिरिक्तमिन्द्रियम् इन्द्रियान्तरा-

(१६)

प्राप्त्यगुणग्राहकत्वादिति शब्दे गुणत्वसिद्धिः, हेतौ गुणप-
दप्रवेशस्याप्रयोजकत्वाद्गौरवकरत्वाच्च, शब्दोऽपौद्ग-
लिकः अतिनिविडप्रदेशप्रवेशनिर्गमयोरप्रतिघाताद् गन्ध-
वत्, इत्यपौद्गलिकत्वसिद्धिः, इत्यप्यतितुच्छम्, श्रोत्रप्रा-
प्यकारित्वस्थापनायां वस्तुतस्त्वित्यादिना समाहितत्वात्,
आश्रयं विना गुणानां गतेरशक्यत्वेन दृष्टान्तसिद्धेः,
साश्रयाणां गमने वा तदाश्रयेणैव व्यभिचाराच्च ।
तथाहि—वर्त्यमानजात्यकस्तूरिकादिगन्धद्रव्यं हि पि-
हितद्वारापवरकस्यान्तर्विशति बहिश्च निर्याति न चा-
पौद्गलिकः, न चापवरकादौ सूक्ष्मरन्ध्रसम्भवान्नाति-
निविडप्रदेशत्वमतो गन्धद्रव्यप्रवेशनिष्क्रमौ, कथम-
न्यथोद्घाटितद्वारावस्थायामिव न तदेकार्णवत्वं स-
र्वथा नीरन्ध्रेऽपवरकादौ तु न प्रवेशनिर्गमयोः सम्भव
इति साम्प्रतम् । शब्देऽपि तुल्ययोगक्षेमत्वात् । न
चाकाशादिवत् पूर्वं पश्चाच्चावयवानुपलब्धेरपौद्गलिक-
त्वसिद्धिरिति वाच्यम्, यद्यपि सूक्ष्मपरिणामपरिणतानां
तेषाञ्चर्मचक्षुषामवयवोपलब्धेरभावस्तथाप्यतिशायि-
ज्ञानवतां तत्सम्भवेन साधनासिद्धेः परमाण्वादिनोल-
कादिनाऽनैकान्तिकत्वाच्च । न चापौद्गलिकत्वस्य पुद्ग-
लसमवायिकारणकत्वाभाववत्त्वमित्यर्थं कथं परमाणौ
व्यभिचारः, क्षणुकादौ तदापत्तेः । न च योग्यत्वनिवे-

(१७)

शे सोऽपि कथम्, तथा सति त्रसरेणौ तु स निर्बाध
 एव । किञ्चावयवानुपलब्धेरित्यस्य स्वावयवानुपलब्धे-
 रिति पर्यवसितत्वेनाकाशस्यावयवाभावेन तदुपलब्ध्य-
 प्रसिद्ध्या तदभावस्यापि सुतरामसिद्धेर्दृष्टान्तसिद्धिः ।
 ननु व्यतिरेकदृष्टान्तेन साधने कथं सेति चेत्, न, अप्र-
 योजकत्वात् । ननु निरुपाधिकत्वमेव प्रयोजकमस्ति-
 ति चेत्, न, अमूर्तत्वस्यैव तत्त्वात्, तथा हि साध्य-
 व्यापकत्वे सति साधनाव्यापकत्वमुपाधिः, स च प्र-
 कृतेऽपि अपौद्गलिकेषु आत्मादिषु सत्त्वात् साधनव-
 त्सु शब्दोल्कादिषु चासत्वान्निराबाध एव । सूक्ष्ममू-
 र्तान्तराप्तेरकत्वाच्छब्दस्य गन्धादिवदपौद्गलिकत्वसि-
 द्धिरित्यप्यसाम्प्रतम्, अप्रयोजकत्वाद्धूमसूक्ष्मरजोगन्ध-
 द्रव्यादिभिर्व्यभिचाराच्च । नहि गन्धद्रव्यादिकमपि
 नासायां निविशमानं तद्विवरद्वारदेशोद्भिन्नस्मश्रुप्रेरकं
 दृश्यते । शब्दस्य गगनगुणत्वात् तत्सिद्धिरिति चेत्, न,
 गुणत्वासिद्ध्या शब्दो न गगनगुणः अस्मदादिप्रत्यक्ष-
 त्वाद्वृषवदित्याद्यनुमानेन च स्वरूपासिद्धेरप्रयोजक-
 त्वाच्च । एतेन

“ आकाशस्य तु विज्ञेयः, शब्दो वैशेषिको गुणः ”

इति विश्वनाथभट्टाचार्यवचोऽप्यपास्तम् । स्पर्श-
 शून्याश्रयत्वेन तत्सिद्धिरिति तु मन्दम्, शब्दाश्रयभू-

(१८)

ताया भाषावर्गणायस्पर्शवत्त्वेन स्वरूपासिद्धेरनुकूल-
 तर्काभावाच्च । तथा च स्याद्वादमञ्जरीटीकाकारै-
 र्मल्लिषेणसूरिभिरप्युक्तम्— “ शब्दपर्यायस्याश्रयो भा-
 षावर्गणा न पुनराकाशं, तत्र च स्पर्शो निर्णीयत
 एव, यथा, शब्दाश्रयः स्पर्शवाननुवातप्रतिवातयोर्विप्र-
 कृष्टनिकटशरीरिणोपलभ्यमानानुपलभ्यमानेन्द्रियार्थ-
 त्वात् तथाविधगन्धद्रव्याधारद्रव्यपरमाणुवत्” इत्यादि।
 न च स्पर्शवत्त्वे तत्स्पर्शस्य स्पर्शनापत्तिः, सिंहावलोकन-
 न्यायेन विलोक्यतां तावत्तदाश्रयस्य सूक्ष्मपरिणामपरिण-
 तत्वात् त्रसरेणोरिव स्पर्शनायोग्यत्वात् तत्स्पर्शस्याप्य-
 योग्यत्वेन तदुपपत्तेः। अनुमया तु स्पर्शवत्त्वं शब्दस्य
 सिद्धमेव। तथाहि। शब्दः स्पर्शवान् स्वसम्बद्धान्त-
 र्भाषातहेतुत्वाद्दण्डादिवत् । झरुल्लर्यादिध्वनिविशेषाभि-
 सम्बन्धेन श्रोत्राभिघातः प्रतीत एव तज्जन्यबाधिर्या-
 द्युपलम्भेन। स्पर्शशून्यत्वे च शब्दस्य कालाकाशाभिस-
 म्बन्धवच्छब्दाभिसम्बन्धेपि नासावुपलभ्येत। शब्दसह-
 चरितेन पवनेनैवाभिघात इति तु न। अन्वयव्यतिरेका-
 भ्यां शब्दाभिसम्बन्धस्यैव तद्धेतुत्वसिद्धेः। अतोऽपि तस्य
 द्रव्यत्वसिद्धिः । शब्दस्य स्पर्शवत्त्वे तदाश्रयस्य तद्वत्त्वं
 सुतरां स्थितमेव ॥ किञ्च किमिदमाश्रयत्वं संयोगेन
 तादात्म्येन वा, आद्ये गगनसंयुक्तघटादौ व्यभिचारः।

(१९)

ननु वृत्त्यनियामकसम्बन्धेनाश्रयत्वस्यास्वीकारात् कथं
 व्यभिचार इति चेत्, तथा सति हेत्वसिद्धिरेव । अ-
 न्त्ये च भेदाभेदाङ्गीकारे स्याद्वादापत्तिः । न च समवाये-
 नेति कथं तदापत्तिः, भिन्नाभिन्नेत्यादिविकल्पतस्तदनु-
 पपत्तेस्तदङ्गीकारे प्रमाणाभावात् । किञ्च गगनाश्रय-
 त्वेन शब्दस्य गुणत्वे सर्वस्य सर्वशब्दग्रहणापत्तिस्स-
 न्निकर्षाविशेषात्, न च कर्णशष्कुल्यवच्छेदेनोत्पन्नो
 गृह्यते इति साम्प्रतम्, अवच्छेद्यस्याऽऽकाशत्वेनावि-
 शेषात्, तदन्यत्वे शब्दस्य तत्रासमवायादनायासादेव
 द्रव्यत्वसिद्धिः । न च तत्तत्पुरुषीयादिघटितभिन्नभि-
 न्नसन्निकर्षाभ्युपगमेन न साऽऽपत्तिरिति साम्प्रतम्,
 द्रव्यत्वे संयोगेनैवोपपत्तौ तादृशमहागौरवाङ्गीकारे
 प्रमाणाभावात् । एतेन “शब्दप्रत्यक्षे श्रोत्रावच्छिन्नस-
 मवायः कारणम्” इतिवचोऽप्यवगणितम् । ननु शब्दो
 विभुद्रव्यं मूर्त्तं वा, आद्ये सर्वेषामपि ग्रहणापत्तिः, मू-
 र्त्तद्रव्यत्वे च मूर्त्तद्रव्यप्रत्यक्षं प्रत्युद्भूतरूपस्य कारण-
 त्वान्न तच्छ्रावणमिति चेत्, न, मूर्त्तद्रव्यप्रत्यक्षं प्रति
 योग्यताविशेषस्यैव हेतुत्वात् । तथा चोक्तम्—

भव्यजनमनोमयूरवारिदैः श्रीमद्यशोविजयवाचकैः॥

“द्रव्यप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नं प्रति योग्यताविशेषस्यैव
 हेतुत्वात् । स च व्यावृत्तिविशेषः शक्तिविशेषो वा ”

(२०)

इत्यादि। अत एव “तस्माद्यः शब्दोयं प्रति योग्यः
 स तेन गृह्यते नान्य” इति तत्त्वचिन्तामणिवचोऽपि
 सङ्गच्छते ॥ किञ्च महत्त्वाल्पत्वपरिमाणवत्त्वाच्छब्दस्य
 द्रव्यत्वम् । न च शब्देयत्ताया अप्रत्यक्षत्वेन तत्परि-
 माणासिद्धिः, वायाविव शब्दे तस्याप्रयोजकत्वात् । व-
 स्तुतस्तु तस्य सूक्ष्मपरिणामपरिणतत्वेनास्मदादीनां
 प्रत्यक्षासम्भवेऽपि विश्ववेदिनां तत्सिद्धेः । न च तीव्र-
 त्वमन्दत्वाभ्यां तदुपपत्तिः, शब्दगुणत्वासिद्ध्या तयो-
 गुणगतजातित्वासिद्धेः, तीव्रत्वमन्दत्वाभ्यां महत्त्वाल्प-
 त्वप्रत्यये च तीव्रवाहिन्या गिरिसरितो महत्त्वस्य म-
 न्दवाहिन्या गङ्गायाश्चाल्पत्वस्य प्रसक्तेः । न च कार-
 णगतमहत्त्वाल्पत्वप्रत्ययः, तथा सति भवन्मते तत्सम-
 वायिकारणस्याकाशस्य परममहत्त्वेन सर्वेषामपि तथा-
 धीप्रसङ्गः, मूर्त्तकारणगताल्पत्वमहत्त्वप्रत्ययेऽप्यन्यत्र
 तथापत्तिश्च। किञ्च एकत्वादिसङ्ख्यावत्त्वादपि शब्दस्य
 द्रव्यत्वम् । न च गगनगतसङ्ख्योपचारः, नियमादे-
 कत्वप्रसक्तेः । वाय्वादिकारणगतसङ्ख्यासम्बन्धित्वम-
 पि न युक्तियुक्तम्, बहुत्वस्यैव सर्वदा भानप्रसङ्गात्, य-
 था यथासङ्ख्याप्रतीतिस्तथा तथा कारणगतसङ्ख्योपचा-
 र इत्यपि न युक्तम्, शब्दस्य द्रव्यत्वेन स्वयं सङ्ख्याव-
 त्वात् तथोपचारे मानाभावादन्यत्रापि तथापत्तेश्च ।

(२१)

अत्रादुरुच्छृङ्खलनैयायिकाः, शब्दस्य गगनाश्रयत्वे स-
 ङ्ख्याविरोधादिदोषाद्यायुगुण एव शब्दः॥ तथाहि शब्दो
 वायुगुणः तन्नाशादेव तन्नाशात् वायुस्पर्शवदिति चेत्,
 मैवं, पूर्वोक्तयुक्त्या गुणत्वासिद्ध्या वायुगुणत्वस्यापि
 सुतरामसिद्धेः, वायोः सत्त्वेऽप्यनुपलभ्यमानत्वेन स्व-
 रूपासिद्धेः, एजनादिनाऽनैकान्तिकत्वाच्च । अपि च
 पवनगुणत्वे तत्स्पर्शस्येव स्पर्शनप्रसङ्गः। ननु रसरूपा-
 दीनामिव शब्दस्य स्पर्शनप्रतिबन्धकत्वमिति चेत्,
 मानाभावात्, कल्पनागौरवाच्च, गुणचाक्षुषजनकता-
 वच्छेदकजात्या सह साङ्कर्यात् गुणस्पर्शनजनकताव-
 च्छेदकजातेरप्यसिद्धिः, तथा चोक्तं भविकपद्मविबोध-
 नभास्करैर्न्यायविशारदैर्यशोविजयवाचकपुङ्गवैः, “शब्दे
 गुणस्पर्शनजनकतावच्छेदकजात्यभावान्न दोष इति
 चेत्, न, तादृशजातेरसिद्धेर्गुणचाक्षुषजनकतावच्छेदि-
 कया साङ्कर्यादिति दिग्” इत्यादि। तथा च न वायो-
 गुणः शब्दः । तथैवोक्तं मुक्तावलीकारेण विश्वनाथप-
 ञ्चाननेनापि “न च सूक्ष्मशब्दक्रमेण वायौ कारण-
 गुणपूर्वकः शब्द उत्पद्यतामिति वाच्यम् । अयावद्द्र-
 व्यभावित्वेन वायुविशेषगुणत्वाभावात् ” इत्यादि ॥
 किञ्च मूर्त्तत्वादेव नाकाशगुणः शब्दः, यो हि य-
 द्गुणः स तत्समानधर्मा, यथा ज्ञानमात्मनः, तथाह्य-

(२२)

मूर्त्त आत्मा ततस्तद्गुणो ज्ञानमप्यमूर्त्तमेवेति, एवं शब्दोऽपि यद्याकाशगुणस्तर्हि तस्यामूर्त्तत्वाच्छब्दस्यापि तद्गुणत्वेनामूर्त्तताप्रसङ्गः, तथा च भणितं शीलाङ्गाचार्यपादैः सूत्रकृताख्यद्वितीयाङ्गवृत्तौ “शब्दश्चाकाशस्य गुण एव न भवति तस्य पौद्गलिकत्वादाकाशस्य चामूर्त्तत्वात्” इत्यादि। न चेदं नीतिसङ्गतम्, अमूर्त्तत्वलक्षणायोगात् । तथाहि मूर्त्तिविरहो ह्यमूर्त्तता । नन्वभीष्टमेव तस्यामूर्त्तत्वमिति चेत्, न, तत्र शब्दे स्पर्शवत्त्वेन मूर्त्ततायास्सिद्धत्वात् । तथाहि स्पर्शवन्तः शब्दाः तत्सम्पर्के उपघातदर्शनाल्लोष्ठुवत्, न चात्रासिद्धिदोषदुष्टो हेतुः, यतस्तत्कालजन्मिनो बालस्य कर्णस्थानसन्निधौ गाढास्फालितझल्लरीयादिध्वनिभिः श्रोत्रस्फोटो दृश्यते, तथा चोक्तमावश्यकवृत्तौ मलयगिरिपूज्यैः “दृश्यते हि सद्योजातबालकानां कर्णदेशाभ्यर्णं गाढास्फालितझल्लरीझणत्कारश्रवणतः श्रवणस्फोटः” इत्यादि, न चेत्थं श्रवणस्फोटादिरूपोपघातकृत्वमस्पर्शवत्त्वे सति सम्भवति यथा नभसः, ततो विपक्षावृत्तित्वात् न व्यभिचारित्वमपि हेतोः । एवञ्चाभिघातादिनापि स्पर्शवत्त्वं शब्दस्य । तथा हि, शब्दाः स्पर्शवन्तः अभिघाते गिरिगह्वरादिषु शब्दोत्थानात् उपलखण्डवत्, वादिप्रतिवादिनोरुभयोरपि सिद्धोऽयं

(२३)

हेतुः, तथा हि अतिप्रयासशब्दितशब्दाभिधातादिना
गिरिगह्वरादिषु प्रतिदिशं प्रसरन्तः शब्दाः सञ्जायमानाः
शृणुमो वयम्, ततः स्पर्शवत्त्वान्मूर्त्ता एवेति सिद्धम्,
“रूपस्पर्शादिसन्निवेशो मूर्त्तिः, इति वचनात् ॥ रूपस्पर्शादिसन्निवेशो ह्युपपत्तितः वक्ष्याम्यनन्तरमिहैव ॥ किञ्चाकाशमेकमनेकं वा, यद्याद्यः पक्षः, तर्हि लक्षयोजनतोऽपि शब्दश्रवणं स्यात्, आकाशस्यैकत्वाच्छब्दस्य च तद्गुणत्वान्निकटदूरादिभेदाभावात् ॥ यदोदीचीनो विकल्पः, तदा तु वदनदेशस्थितशब्दस्यान्यनभोवर्त्तिनः श्रोतुः कथं श्रवणं, वदनदेशाकाशगुणतया शब्दस्य श्रोतृगतश्रोत्रेन्द्रियाकाशसम्बन्धाभावात्, अतोऽपि न युक्तिमच्छब्दस्याम्बरगुणत्वम् ॥ नन्वाकाशगुणत्वानभ्युपगमे शब्दस्य स्थितिरेव नोपपद्यते, पदार्थमात्रेण चावश्यमेव स्थितिमता भवितव्यम्, तत्र रूपरसगन्धस्पर्शानां पृथिव्यादिभूतचतुष्टयमेवाश्रयः, शब्दस्य तु तदाश्रयत्वानुपपत्त्या आकाशाश्रयत्वं सिद्ध्यति, ततश्चाम्बरगुणः शब्द इति । तदप्यचारु, एवं सति पृथिव्यप्तेजोवाय्वादिसर्वद्रव्याणामप्याकाशाश्रयत्वेन तद्गुणत्वप्रसङ्गः । तथा च सति आकाशद्रव्याद्वैतवादः समजनि नव्यः । नचाश्रयणमात्रं न तद्गुणत्वप्रयोजकं किन्तु समवायः स चास्ति ध्वनेरम्बरे

(२४)

सम्बन्धो न तु क्षित्यादीनां तथा । ननु कोऽयं सम-
वायः । परस्परमेकीभावेनावस्थानं यथा पृथ्वीजला-
दिभिः सह रूपरसादीनामिति चेत्, न, शब्दस्याम्ब-
रगुणत्वासिद्ध्या तेन सह ध्वनेर्लोलीभावेनावस्थानाप्र-
तीतेः । किञ्च समवायस्य सम्बन्धत्वमप्यनुपपन्नमि-
त्यादि सिंहावलोकनेन विलोक्यताम् । अथाकाश उ-
पलभ्यमानत्वात्तद्गुणता शब्दस्येत्यप्यपरिपेशलम् ।
एवं सति अर्कतूलकादीनामम्बर उपलभ्यमानत्वात्
तद्गुणत्वप्रसक्तिः । अथार्कतूलकादीनां परमार्थतो भू-
म्यादिस्थानमाकाशे तूपलम्भो वायुना सञ्चार्यमाण-
त्वात्, यद्येवं तर्हि शब्दस्यापि परमार्थतः स्थानं श्रो-
त्रादि यत्पुनराकाशेऽवस्थानोपलम्भस्तद्वायुना सञ्चा-
र्यमाणत्वात्, तथाहि यतो यतो वायुः सञ्चरति ततस्ततः
शब्दोऽपि गच्छति ॥ उक्तञ्च प्रज्ञाकरगुप्तेन ॥

यथा च प्रेर्यते तूल-माकाशे मातरिश्वना ॥

तथा शब्दोऽपि किं वायोः, प्रतीपं कोऽपि शब्दवित् ॥१॥

न च तथापि श्रोत्रग्राह्यत्वेन तदाश्रितत्वाच्छब्द-
स्य श्रोत्रस्य चाकाशरूपत्वात् तद्गुणः शब्द इति सा-
म्प्रतम् । श्रोत्रस्य गगनात्मकत्वे गगनस्य सर्वत्रा-
विशेषाद्वाधिर्याद्यभावप्रसङ्गात् । एतेन “आकाश एक-
एव सन्नपि उपाधेः कर्णशङ्कुलीभेदाद्भिन्नं श्रोत्रात्मकं

(२५)

भवति" इति सिद्धान्तमुक्तावलीकृद्वचःकर्णशङ्कुलोवि-
 वरावच्छिन्नेश्वरस्यैव श्रोत्रत्वम्" इति शिरोमणिकृन्मतं
 चापहस्तितम् । न चाकाशस्यान्यथानुपपत्त्या तद्गु-
 णत्वकल्पनं, तथाहि शब्दो द्रव्यसमवेतो गुणत्वात् सं-
 योगवत्, इति द्रव्यसमवेतत्वे सिद्धे शब्दो न स्पर्शवद्द्र-
 व्यसमवेतः, न दिक्कालमनःसमवेतः, नात्मसमवेतः, अ-
 ग्निसंयोगासमवायिकारणकत्वाभावे सत्यकारणगुण-
 पूर्वकप्रत्यक्षत्वात् सुखवत्, विशेषगुणत्वाद्वूपवत्, बहि-
 रिन्द्रियग्राह्यत्वात् स्पर्शवदिति अनन्यसमवेतत्वाच्छब्द-
 स्य गगनसमवेतत्वं परिशेषानुमानेन कल्प्यत इति
 वाच्यम् । प्रथमतृतीययोर्गुणत्वासिद्ध्या स्वरूपासिद्धे-
 र्द्वितीयतुर्ययोश्चाप्रयोजकत्वात् । एतेन शब्दाधिकरणं
 नवमं द्रव्यं गगननामकं सिद्धयतीति वचःशब्दगुण-
 कमाकाशमिति वचश्चाप्यपास्तम् । ननु तर्हि आकाशे
 प्रत्यक्षत्वप्रयोजकोद्भूतरूपाभावात् प्रत्यक्षत्वासम्भवेन
 किं मानमिति चेत्, अनुमानमेव, तथाहि द्रव्याणि
 साश्रयाणि द्रव्यत्ववत्त्वादित्यादि, न च भूतलादीनां
 घटाद्याधारत्वेनैवोपपत्तावलमन्यगवेषणयेति वाच्यम् ।
 अदृश्यमानपरमाण्वाद्याधारतयैकस्यैव तस्य सिद्धेः ।
 तथा चोक्तं प्रज्ञसिपञ्चमाङ्गे त्रयोदशशतकचतुर्थोद्देश-
 के " आगासत्थिकाणं भंते जीवाणं अजीवाण य

(२६)

किं प्रवर्तन्ति, गोयमा, आगासत्थिकाएणं जीवदब्बा-
 ण य अजीवदब्बाणं य भायणभूए, एगेण वि से
 पुण्णे, दोहिं वि पुण्णे, सयं पि माएज्जा, कोडिसएणं
 वि पुण्णे, कोडिसहस्सं पि माएज्जा, अवगाहणाल-
 वखणेणं आगासत्थिकाए” इत्यादि, अयमस्यालापक-
 स्यार्थः, भगवान् गौतमस्वामी श्रुतकेवली चतुर्दशपूर्व-
 विद्वादशाङ्गप्रणेता सर्वाक्षरसन्निपाती तीर्थकरभाषित-
 मातृकापदश्रवणमात्रावासप्रकृष्टश्रुतज्ञानावरणक्षयोप-
 शमो विवक्षितार्थपरिज्ञानसमन्वितोऽपि स्ववचसि शि-
 ष्यप्रत्यायनार्थं गणधरप्रश्नतीर्थकरनिर्वचनरूपत्वात् सू-
 त्रस्येति सूत्रणार्थं,

नहि नामानाभोग-श्छद्मस्थस्येह कस्यचिन्नास्ति ॥

ज्ञानावरणीयं हि, ज्ञानावरणप्रकृतिकर्म ॥१॥

इति न्यायाच्छद्मस्थस्यापि स्वस्यानाभोगसम्भवाद्वा
 भगवते श्रीमते महावीरस्वामिने काश्यपाय ज्ञातसू-
 नवे केवलालोकबलावलोकितलोकालोकार्थभावाय प-
 रमर्षये पप्रच्छ, आकाशास्तिकायः आडिति मर्यादया
 स्वस्वभावापरित्यागरूपतया काशन्ते स्वरूपेणावभास-
 न्ते यस्मिन् व्यवस्थिताः पदार्थाः तदाकाशं, यदा त्व-
 भिविधावाङ्, तदा आडिति सर्वभावाभिव्याप्त्या काश-
 ते इत्याकाशम्, अस्तयः प्रदेशाः, तेषां कायः सङ्घातः

“ गणकाए य निकाये खंधे वग्गे तहेव रासीय ”

१ गणः कायश्च निकायः स्कन्धो वर्गस्तथैव राशिश्च ।

(२७)

इति वचनात् अस्तिकायः प्रदेशसङ्घात इत्यर्थः, आकाशश्च तदस्तिकायश्चाकाशास्तिकायस्तेनाकाशास्तिकायेन, भदन्त इति परमगुर्वामन्त्रणं, जीवन्ति प्राणान्धारयन्तीति जीवास्तेषां जीवानां, जीवाश्चेतनावन्तस्तद्विपरीता अजीवास्तेषामजीवानां, चःसमुच्चये, किमिति स्वसमभिव्याहृतपदार्थतावच्छेदकधर्मेण धर्मिज्ञानविषयिणीच्छा किमोऽर्थः, प्रवर्तते, भगवानाह—‘गोयमा’ इति कोमलामन्त्रणे गौतम, आकाशास्तिकायः जीवद्रव्याणां चाजीवद्रव्याणां च भाजनभूतः, अनेन इदमुक्तं भवति सत्यस्मिन्जीवादीनामवगाहः प्रवर्तते एतस्यैव प्रश्रितत्वादिति, भाजनभावमेवास्य दर्शयन्नाह—‘एगेण वि’ इत्यादि, एकेन परमाण्वादिना, ‘सेत्ति’ असौ आकाशास्तिकायप्रदेश इति गम्यते, पूर्णो भूतः, तथा द्वाभ्यामपि ताभ्यामसौ पूर्णः, शतमपि मायादेकस्मिन्प्रदेशे, कोटिशतेनापि पूर्णोऽसावस्ति, एवं कोटिशतसहस्रमपि मायात् । ननु कथमेतदुच्यते यत्र एकोऽणुर्माति तत्र द्वौ शतं सहस्राण्यपि मायादिति चेत्, न, पुद्गलानां परिणामस्य विचित्रत्वात्, यथाऽपवरकाकाशमेकप्रदीपप्रभापटलेनापि पूर्यते द्वितीयमपि प्रभापटलं तत्र माति यावच्छतमपि तेषां तत्र माति । ननु मूर्तयोः समानदेशविरुद्धत्वमिति न्यायात् एकत्र

(२८)

प्रदेशे द्वयोरणवोर्वृत्तिरेव विरुद्धयते, तथा च कथमेकः
 द्वाभ्यां पूर्ण इत्यादीति चेत्, न, विहितोत्तरत्वात्,
 अत एव च तन्न्यायस्याप्रामाण्यं, कथमन्यथा तत्प्रा-
 माण्यमङ्गीकुर्वतां यौगानामवयविनि पाकः । न चा-
 वयविनाऽवष्टब्धेषु अवयवेषु पाको न सम्भवति, किन्तु
 वह्निसंयोगेनावयवेषु विनष्टेषु स्वतन्त्रेषु परमाणुषु पा-
 कः, पुनश्च पक्वपरमाणुसंयोगाद्द्वयणुकादिक्रमेण महा-
 वयविपर्यन्तमुत्पत्तिः, तेजसामतिशयितवेगवशात् पूर्व-
 व्यूहनाशो झटिति व्यूहान्तरोत्पत्तिश्चेति अतः सम्भाव्य-
 ते परमाणावेव पाक इति वाच्यम्, अवयविनां सच्छि-
 द्रत्वाद्देहः सूक्ष्मावयवैरन्तःप्रविष्टैरवयवेष्ववष्टब्धेष्वपि
 पाकस्याविरुद्धत्वात्, न च मूर्त्तयोः समानदेशताविरोध
 इति वाच्यम्, अनन्तावयवितन्नाशकल्पने गौरवात्सो-
 ऽयं घट इति प्रत्यभिज्ञाप्रतीतिश्च न्यायस्याप्रामाणिक-
 त्वात् । वस्तुतस्तु आकाशस्यावगाहस्वभावत्वान्न कि-
 ञ्चिदपि विरुद्धयते, यथैकस्यापि परोपकारिण उपकार्यै-
 कसद्भावे एकस्यैवोपकारकत्वं द्वयसत्त्वे द्वयोरपि शत-
 सत्त्वे शतस्य सहस्रसत्त्वे सहस्रस्यापि, यथा वा एक-
 स्मिन् पारदकर्षके मणिमन्त्रौषध्यादीनामचिन्त्यः प्र-
 भाव इति न्यायात् औषधिविशेषप्रभावतः शतमपि
 स्वर्णकर्षकाणि मायात् न पुनर्मानावगाहनयोर्वृद्धिः

(२९)

प्रतिपक्षौषधिसद्भावे विपर्ययोऽपि स्यादतो न कश्चिदो-
षः, विशेषार्थिना भगवतीवृत्तिरवलोकनीया । प्रतिपा-
दितश्चाकाशास्तिकायः पूर्वसूरिभिरपि श्यामाचार्यैः प्र-
ज्ञापनाप्रथमपदे “ से किं तं अरूवीअजीवपन्नवणा,
अरूवीअजीवपन्नवणा दसविहा पन्नत्ता, तं जहा-ध-
म्मत्थिकाए १ धम्मत्थिकायस्स देसे २ धम्मत्थिकाय-
स्स पदेसा ३ एवं अधम्मत्थिकाए १ अधम्मत्थिकाय-
स्स देसे २ अधम्मत्थिकायस्स पदेसा ३ एवं आगास-
त्थिकाए १ आगासत्थिकायस्स देसे २ आगासत्थिका-
यस्स पदेसा ३ अद्धासमए य” । तथा

“जीवानां पुद्गलानाञ्च, धर्माधर्मास्तिकाययोः ।

बादराणां घटो यद्व-दाकाशमवकाशदम् ॥१॥

धर्मादीनां वृत्ति-द्रव्याणां यत्र भवति तत्क्षेत्रम् ।

तैर्द्रव्यैः सह लोक-स्तद्विपरीतं ह्यलोकाख्यम् ॥२॥

इत्यादीनि पूर्वर्षिवचनान्यपि तत्सिद्धिप्रतिपाद-
कानि । वस्तुतस्तस्मदादीनां योग्यताविशेषाभावात् त-

१ अथ का सा अरूप्यजीवप्रज्ञापना । अरूप्यजीवप्रज्ञापना
दशविधा प्रज्ञप्ता, तद्यथा । धर्मास्तिकायः १ धर्मास्तिकायस्य देशः २
धर्मास्तिकायस्य प्रदेशः ३ अधर्मास्तिकायः ४ अधर्मास्तिकायस्य देशः
५ अधर्मास्तिकायस्य प्रदेशः ६ आकाशास्तिकायः ७ आकाशास्ति-
कायस्य देशः ८ आकाशास्तिकायस्य प्रदेशः ९ अद्धासमयश्च १०.

(३०)

स्वत्यक्षाभावेऽपि सकलरूप्यरूपिद्रव्यपर्यायवेदिनां प्रत्यक्षादेव तत्सिद्धिः । इत्थं चाकाशं द्रव्यमेव नास्तीत्यभिदधतां नव्यनैयायिकानां वचोऽप्यपास्तम् । ननु शब्दस्य परमाणुसमूहत्वे तत्र रूपादीनां घट इवापत्तिरिति चेत्, न, इष्टापत्तेः, आश्रयस्य च सूक्ष्मत्वात्तदग्रहः, तथा चोक्तं भगवत्यां त्रयोदशशतकसप्तमोद्देशके “रूवी भंते भासा अरूवी भासा, गोयमा, रूवी भासा नो अरूवी भासति” उक्तञ्च वर्गणानां वर्णादिचिन्ताधिकारे कर्मप्रकृतिवृत्त्योर्मलयगिरियशोविजयवाचकाभ्यामपि “तैजसप्रायोग्याद्याश्च वर्गणाः पञ्चवर्णाः पञ्चरसा द्विगन्धाश्च ज्ञातव्याः, स्पर्शचिन्तायान्तु चतुःस्पर्शाः”

इत्यादि । ननु शब्दस्य द्रव्यत्वे श्रोत्रस्य प्राप्यकारीन्द्रियत्वेन चन्दनाग्न्यादिकृतौ त्वचोऽनुग्रहोपघाताविवानुग्रहोपघातौ श्रोत्रस्य शब्दकृतौ स्यातामिति चेत्, दृश्यत एव श्रोत्रस्य शब्दकृतौ पाटवबाधिर्यलक्षणावनुग्रहोपघातावित्यादि विस्तरेण श्रोत्रप्राप्यकारित्वव्यवस्थापनावसरे प्रागेव प्रतिपादितं, तच्च मण्डूकप्लुत्या कुशाग्रीयया धियाऽवधार्यताम् । ननु शब्दस्य द्रव्यस-

१ रूपिणी भदन्त भाषा अरूपिणी भाषा । गौतम । रूपिणी भाषा नो अरूपिणी भाषेति ।

(३१)

मूहत्वे आवश्यकसूत्रप्रत्याख्यानाध्ययने “ देशावगा-
सियस्स समणोवासएणं इमे पंचाइयारा जाणिय-
व्वा ण समायरियव्वा तं जहा आणवणप्पओगे पेसव-
णप्पओगे सद्धानुव्वातेत्यादि-

“ आणवणे पेसवणे सद्दे रूवे य पुग्गलरूक्केवे ।
देशावगासियंमि बीए सिक्कावए निंदे ॥१॥ ”

इत्यादि श्रावकप्रतिक्रमणसूत्रे वंदित्तुनाम्नि च
श्रावकस्य द्वितीयदेशावकाशिकनामशिक्षाव्रतातिचार-
पञ्चके सामान्यात् पुद्गलप्रक्षेपातिचारात् शब्दाणुपाता-
तिचारस्य पृथगुपादानमयुक्तम्, किञ्च-लेष्ट्वादिप्रक्षे-
पाणामपि पृथक्पृथग्नामग्रहणेनातिचारबाहुल्यप्रसङ्ग-
इति चेत्, सत्यम्, तथापि शब्दानां पुद्गलसमूहव-
त्त्वस्य लेष्ट्वादीनामिव चाक्षुषस्पर्शनप्रत्यक्षाभावेन
माभून्मुग्धजनानां तदनतिचारत्वारेकेति तदतिरिक्त-
ग्रहणम् । वस्तुतस्तु पदार्थानां सामान्यविशेषोभया-
त्मकत्वात् क्वचित्सामान्यतः क्वचिच्च विशेषतस्तन्नि-

२ देशावकाशिकस्य श्रमणोपासकेन इमे पञ्चातिचारा ज्ञातव्या
न समाचरितव्याः । तद्यथा । आनयनप्रयोगः १ प्रेषणप्रयोगः २
शब्दाणुपात इत्यादि ।

आनयनं प्रेषणं शब्दान् रूपाणि च पुद्गलक्षेपान्
देशावकाशिके द्वितीये शिक्षाव्रते निन्दामि ॥ १ ॥

(३२)

देश इति शिष्टसमयात् सामान्यग्रहणे सत्यपि प्राधान्यख्यापनार्थं भेदेनोपन्यासः इति न्यायाच्च, यथा ब्राह्मणा आयाता वशिष्ठोऽप्यायातः, तथा पुद्गलप्रक्षेप इति सामान्यतः शब्दाणुपात इति च विशेषतो निर्देश इत्यस्यादुष्टत्वं सामान्यतो विशेषतो निर्देशनीयमिति विवेचितमस्माभिः श्रोत्रप्राप्यकारित्वस्थापनायाम्। अपि चौदारिकवर्गणापुद्गलप्रक्षेपे पुद्गलप्रक्षेपातिचारः भाषावर्गणापुद्गलाणुपाते च शब्दाणुपातातिचार इत्यनयोर्भेदः, इति सिद्धं शब्दस्य द्रव्यसमुद्भूतत्वम् । तथा च पूर्वाचार्योक्तमनुमानमपि शब्दपौद्गलिकत्वसिद्धौ प्रमाणम्, तथा हि शब्दः पौद्गलिक इन्द्रियार्थत्वाद्व्रूपादिवदित्यादि॥ तथा चोक्तं स्थानाङ्गस्य जीवाभिगमाख्योपाङ्गे भगवद्भिः । “सं नूनं भंते सुब्भिसद्वपोग्गलाइं दुब्भिसद्वत्ताए परिणमंति हंता गोयमा” इत्यादिना, इत्थं च शब्दस्य सिद्धे पौद्गलिकत्वे यद्बौद्धैर्द्वादशायतननिरूपणावसरे शब्दायतनाख्यमायतनमुपकल्पितं तदपि निरस्तम्, तस्याजीवतत्त्वप्रभेदरूपस्य पृथक्कल्पनानुचितत्वात् । यथा च तत्परिकल्पितानि द्वादशायतनानि तन्निरासप्रकारश्च द्वयमपि त-

१ स नूनं भदन्त सुरभिश्चब्दपुद्गला दुर्गन्धिश्चब्दतया परिणमन्ति । इन्त गीतम् ।

(३३)

त्प्रसङ्गे निरूपयिष्याम इति । वर्णितश्चाजीवतत्त्वेऽन्त-
र्भावः सूत्रकृताख्यद्वितीयाङ्गटीकायां शीलाङ्काचार्यैरपि
द्वादशे समवसरणाख्याध्ययने बौद्धनिरासावसरे “श-
ब्दायतनं च पौद्गलिकत्वाच्छब्दस्याजीवग्रहणेन ग्रह-
णम्” इत्यादि, एवं च भाषास्वरूपमामूलं “भाष्यत इति
भाषा तद्योग्यतया परिणामितनिसृष्टनिसृज्यमानद्रव्य-
संहतिः” इत्यादि भगवतीद्वितीयशतकषष्ठोद्देशकटी-
कायामभयदेवसूरिभिः । तथा “वाग्योगप्रयत्ननिसृष्टो-
ऽनन्तानन्तप्रादेशिकपुद्गलस्कन्धप्रतिविशिष्टपरिणामः
शब्दः पुद्गलद्रव्यसङ्घातभेदजन्मा ” इत्यादि तत्त्वार्थ-
वृत्तौ द्वितीयाध्याये सिद्धसेनगणिभिरपि सुष्ठु वि-
वेचितम् ॥ अत एव च रूपिद्रव्यावगाहिनोवधि-
ज्ञानस्य जघन्यविषयत्वं तैजसभाषान्तरालद्रव्या-
णां सम्भवति, तथोक्तमावश्यकनिर्युक्तौ तटीकाया-
श्च, “ तेयाभासादव्वाण अंतरे इत्थ लहइ पट्टव-
ओत्ति” इत्थश्च द्रव्यभाववाग्लक्षणमावश्यकबृहद्वृत्त्यु-
क्तम् १ द्रव्ययोगलक्षणं चावश्यकसूत्रस्पर्शिकनिर्युक्ति-
तटीकोक्तमपि २ उपपद्यते । तथाहि “ वच् भाषणे
वचनमुच्यतेऽनयेति वाक्, सापि चतुर्विधैव नामादि-
भिः, तत्र द्रव्यवाक् शब्दपरिणामयोग्याः पुद्गला जीवप-

१ तेजोभाषाद्रव्याणामन्तरम् अत्र लभते प्रस्थापक इति ॥

(३४)

रिगृहीताः, भाववाक्पुनस्त एव पुद्गलाः शब्दपरिणा-
ममापन्नाः” इत्यादि १॥ “दठ्वे मणवइकाए जोग्गद-
व्वत्ति” “मनोवाक्काययोग्यानि द्रव्याणि द्रव्ययोगः, ए-
तदुक्तं भवति जीवेनागृहीतानि गृहीतानि वा स्वव्या-
पाराप्रवृत्तानि द्रव्ययोग” इत्यादि २॥ अत एव च वा-
ग्योगलक्षणमपि सूत्रोक्तं सङ्गच्छते ॥ तथाहि “औ-
दारिकवैक्रियाहारकशरीरव्यापाराहृतवाग्द्रव्यसमूहसा-
चिव्याज्जीवव्यापारो यः स वाग्योग इत्यादि” विषम-
कलिकालकालिमकल्मषकर्मकलङ्कप्रक्षालनजलनिधि-
प्रवाहवाक्प्रवाहा वादिवैतालाः शान्तिसूरिपादा उत्त-
राध्ययनीयचतुस्त्रिंशलेख्याध्ययनटीकायां जगुः । तथा
च “यया भाषाप्रायोग्यान् पुद्गलानादाय भाषात्वेन
परिणमय्यावलम्ब्य मुञ्चति सा भाषापर्याप्तिः” इति
मलयगिरिभिर्भाषापर्याप्तेर्लक्षणं षड्विधपर्याप्तिस्वरूपो-
पवर्णनप्रसङ्गे प्रज्ञापनाटीकोक्तमपि सङ्गच्छते । तथा
च पञ्चास्तिकायटीकाकृदाशावसनवचनमपि “तत
एव अमूर्त्तत्वादेव चाशब्द धर्म ” इत्यादि, “एवमय-
मुक्तगुणवृत्तिः परमाणुः शब्दस्कन्धपरिणतिशक्तिस्व-
भावाच्छब्दकारणम्” इत्यादि च शब्दस्य नभोधर्मत्वा-
भावः परमाणुजन्यत्वञ्च प्रतिपादयति । एवञ्च भाषायाः

(३५)

पञ्चमद्रव्यवर्गणात्वमपि युक्तमाभाति, तथोक्तमावश्य-
 कनिर्युक्तौ चतुर्दशपूर्वविद्भिः श्रुतकेवलिभिर्भद्रबाहुपादैः
 ओरालविउव्वाहारतेयभासाणुपाणमणकम्मे ॥ अह द-
 व्ववग्गणाणं कमोत्ति ॥ तथैव सम्वादितं कर्मप्रकृतौ
 भव्यजनमनःकुमुदेन्दुभिः श्रीमच्छिवशर्मसूरिभिः,
 जोगेहिं तयणुरूवं, परिणमइ गिणिहउण पंचतणू ।
 पाउग्गे चालंबइ, भासाणुमणत्तणे खंधे ॥१॥
 प्रतिपादितञ्च देवेन्द्रपूज्यैर्देवेन्द्रसूरिभिः शतकाख्यप-
 ञ्चमकर्मग्रन्थे ।

“ ईगदुगणुगाइ जा अभवणंतगुणिआणू ।
 खंधा उरलोचिअवग्गणाओ तह अगहणं तरिया ॥१॥
 एमेव विउव्वाहारतेअभासाणुपाणमणकम्मे ।

१ औदारिकवैक्रियाहारकतेजोभाषानपानमनःकर्मसु ॥ अथ
 द्रव्यवर्गणानां क्रम इति ॥

२ योगैस्तदनुरूपं परिणमयति गृहीत्वा पञ्चतनूनि ॥ प्रायोग्यां-
 श्चालम्बते भाषाणुमनोमयान् स्कन्धान् ॥१॥

३ एकद्विकाणुकादयेयावदभव्यानन्तगुणिताणवः । स्कन्धा औ-
 दारिकोचितवर्गणस्तथाग्रहणान्तरिताः ॥ १ ॥ एवमेव वैक्रियाहारक-
 तेजोभाषानपानमनःकर्मसु । सूक्ष्माः क्रमाद्वगाहः जनोनाङ्गु-
 लसङ्ख्येयांशः ॥ २ ॥

(३६)

सुहुमा कमावगाहो ऊणूणंगुलअसंखंसो ॥ २ ॥

उक्तञ्च “तत उत्कृष्टाग्रहणवर्गणात एकपरमाण्वधिक-
स्कन्धरूपा जघन्या भाषाप्रायोग्या वर्गणा यत्पुद्गलान्
गृहीत्वा जन्तवः सत्यादिभाषारूपतया परिणमय्याल-
म्ब्य च विसृजन्ति, तत एकैकपरमाण्वधिकस्कन्धरू-
पाभाषाप्रायोग्यावर्गणास्तावद्वाच्यायावदुत्कृष्ट” इत्यादि
कर्मप्रकृतिविवरणयोर्मलयगिरियशोविजयोपाध्यायपुद्ग-
वाभ्याम्। ननु किमर्थमेता औदारिकवैक्रियाहारकतैजस
भाषादिद्रव्यवर्गणाः प्ररूप्यन्ते तीर्थकृद्भिरिति चेत्, उच्यते
प्रतिपत्तिहेतोः, यथा कश्चिद्रोपपत्तिर्गोपव्यामोहनिरासार्थं
रक्तशुक्लादिभेदेन गवां वर्गणाः कल्पितवांस्तथा विने-
यव्यामोहनिरासार्थं पुद्गलवर्गणाः परमाण्वादिभेदेन
निरूपितवाज्जगत्पतिस्तीर्थकरः, तथा हि इह भरतक्षेत्रे
मगधजनपदे प्रभूतगोमण्डलस्वामी कुचिकर्णो नाम
धनपतिरभूत्, स च तासां गवामतिबाहुल्यात् सह-
स्रादिसङ्ख्यामितानां पृथक्पृथगनुपालनार्थं प्रभूतान्
गोपान् न्ययुङ्क्त, तेऽपि च गोपाः परस्परसंमिलितासु
गोष्वात्मीयाः सम्यग्जानानाः सन्तः विवदन्ते स्म,
तांश्च परस्परतो विवदमानानुपलभ्यासौ कुचिकर्णस्ते-
षामव्यामोहार्थमधिकरणव्यवच्छिन्नये च रक्तशुक्लकृ-

(३७)

ष्णकवुरादिभेदभिन्नानां गवां प्रतिगोपं विभिन्ना वर्गणाः
 खल्ववस्थापितवानित्येष दृष्टान्तः, अयमत्रोपनयः। इह
 गोपपतिकुचिकर्णकल्पस्तीर्थकृत् गोपकल्पेभ्यः शिष्ये-
 भ्योऽव्यामोहार्थं गोमण्डलसदृशं पुद्गलास्तिकाय-
 मेकद्वित्रिसङ्ख्यातासङ्ख्यातानन्तादिपरमा बौदारि-
 कवैक्रियाहारकतैजसभाषादिवर्गणाविभागेन प्ररूपित-
 वान् इत्यादीत्यलमतिप्रसङ्गेनाप्रस्तुतत्वाद् विशेषजि-
 ज्ञासुना चावश्यककर्मप्रकृतिकर्मग्रन्थादिवृत्तिभ्योऽवसे-
 यम्। शब्दशास्त्रविद्भिरपि वर्णानां स्थाननिरूपणप्रसङ्गे
 स्थानपदव्याख्यामिषेणशब्दोत्पत्तिप्रतिपादनद्वारातत्पौ-
 द्गलिकत्वमाख्यायि। यदुचुर्हेमसूरिपादाः स्वकृतसिद्धहेम
 शब्दानुशासने। 'यत्रपुद्गलस्कन्धस्य वर्णभावापत्तिस्त-
 त्स्थानम्'॥किञ्चाङ्गलभूमिजैरपि प्रज्ञाशालिभिःशब्दस्य-
 पौद्गलिकत्वं निरचायि, तथाहि शब्दः पौद्गलिक एव
 फोनोग्राफ़नामकयन्त्रेण संहियमाणत्वाद् बधिरका-
 चादिना च निरुध्यमानत्वादित्यादि। ननु शब्दनि-
 मित्तानां कोष्ठवायूनामेव यन्त्रविशेषतोऽवष्टभ्याभिधा-
 रणं नतु शब्दानां, यतस्तेषामभिधारणेऽभ्युपगम्यमाने
 नानादिगव्यवस्थितपुरुषश्रोत्राभिमुखानां वक्तृसाम्मु-
 खीनयन्त्राभिधारणवद्विरुद्धदिगव्यवस्थितयन्त्राभिधार-

(३८)

णमपि स्यान्न चैवं, तद्वायूनां तत्त्वे तेषां सम्मुखदि-
ग्मात्रप्रसारिणां साम्मुखीनेनैव ग्रहणं देशान्तरीण-
शब्दोत्पत्तिस्तु शब्दादेव तज्जन्यात् कदम्बगोलकन्या-
यात् वीचितरङ्गन्यायाद्वा, किञ्च शब्दाभिधारणे प्रत्य-
क्षस्वभावानां तेषां तद्यन्त्रातिसन्निहितकर्णैरुपलम्भोऽपि
भवेत् अनध्यक्षस्वभावानां तेषां तथात्वे न कदाचिदपि
तदुपलम्भ इति, न च वाय्वभिधारणे पुनस्तादृश-
शब्दोपलम्भः कथं, पूर्वोत्पन्नानां तेषां चिरं विन-
ष्टत्वादिति वाच्यम्, कण्ठादिस्थाने कायक्षरप्रयोजको
यादृशपरमाणुप्रचयसमुद्भूतोऽवयवी तादृशपरमाणुप्र-
चयसमुद्भूतावयविविशेषस्य यन्त्रेऽपि स्वीकारात्ते-
न सहाभिधृतवायुसंघटनतस्तत्रापि तादृशशब्दोत्पत्ते-
रसम्भवात्, न च घकारोत्तराकारोत्तरटकारोत्तरात्वरू-
पस्य घटशब्दगतानुपूर्वीविशेषस्यावच्छिन्नं प्रति तत्त-
च्छब्दगतेष्टसाधनत्वादिज्ञानचिकीर्षादिजन्यप्रयत्नविशे-
ष एव कारणमिति तदभावात्तादृशानुपूर्वीविशेषाव-
च्छिन्नशब्दोद्भवः कथमिति वाच्यम्, प्रयत्नादीनां त-
त्तच्छब्दनिमित्तवायुविशेषप्रेरण एवोपक्षीणशक्तेस्तत्प्रे-
रितास्तु वायुविशेषा एव कण्ठताल्वादस्थानेन सं-
युक्तास्त एव कण्ठताल्वादस्थानसजातीयद्रव्यैरत्रापि

(३९)

संयुज्यन्त इति तादृशशब्दोत्पत्तेः सम्भवादिति चेत्,
 न, अदृष्टचरैतादृशकल्पनापेक्षया पौद्गलिकशब्दाभि-
 धारणकल्पनायां लाघवात्, तथाहि स्त्रीपुंनपुंसकोच्चरि-
 तशब्देषु वैजात्यन्तावदनुभूयमानं नापहोतुं शक्यते, ना-
 पि तन्न कस्यचिदपि कार्यतावच्छेदकमित्यभिधातुं युक्तं,
 तथा सति कार्यमात्रवृत्तिजातित्वं तस्य न स्यात्, स्वञ्च
 तद्वैजात्यावच्छिन्नं प्रति विलक्षणतत्तज्जातीयकण्ठता-
 ल्वादितत्तद्वायुसंयोग एव कारणं तावद्भवद्भिरभ्युपग-
 न्तव्यं, नतु प्रयत्नादिकम्, यतस्समानेष्वपि प्रयत्नादि-
 षु कस्यचित्पुंसः स्त्रीशब्दसदृशशब्ददर्शनात्, तत्तत्स्त्री-
 पुंनपुंसककण्ठताल्वादिगतपरस्परविरुद्धनानावैजात्ययो-
 गि च नैकं वस्तु भवितुमर्हति, साङ्कर्यस्य जातिबाध-
 कताया भवद्भिरैवाभ्युपगमात्, कारणे जातिसाङ्कर्ये
 कार्येऽपि तत्तत्कार्यवैजात्यसाङ्कर्ये चित्ररूपवल्लौकिक-
 शब्दविलक्षण एव शब्दो यत्नतः प्रादुःष्यान्न चैवम्,
 किञ्च न स्त्रीपुंनपुंसकानामेव परस्परं भेदात्तत्तज्जाती-
 योक्तशब्दभेदः, किन्तु स्त्रीणां पुंसां नपुंसकानामपि
 प्रत्येकशो मिथश्शब्दवैजात्यदर्शनादिति स्त्रीत्वादित-
 त्तज्जात्यवान्तरवैजात्ययोगितत्तद्व्यक्तीयकण्ठताल्वादि-
 गतनानावैजात्ययोग्यपि तद्वस्त्वभ्युपगन्तव्यं यत्संयु-

(४०)

क्तो यन्त्रावष्टब्धवायुस्तादृशशब्दजनकोऽभ्युपगत इति,
तावतापि च नोपलभ्यमानशब्दप्रादुर्भावोपपादनं सु-
ष्ठु भवेत्, प्रत्युत पूर्वयुक्त्यातिविचित्रस्य लौकिकविल-
क्षणस्य शब्दस्यैव प्रादुर्भावस्तस्माद्भवेदितौदृशकुसृ-
ष्टिकल्पनापेक्षया यथोपलभ्यमानशब्दाभिधारणमेव
न्याय्यं लाघवात् ॥ किञ्च वाद्यवादनोत्थशब्दानामपि
यन्त्राभिधारणं दृश्यते तत्र च वायोरनुपलम्भाद्व्यव-
भिधारणं न कल्पनार्हम्। न च वाद्यवादनोत्थाः शब्दा
एव नोररीक्रियन्त इति वाच्यं, तत्र तत्र भवद्भिरेवाङ्गी-
कारात्, तथाहि “वीणाप्रभवशब्दग्रह इति वीणायां श-
ब्दः,” “कर्णेन वीणाशब्दं शृणोमि इति वीणादौ शब्द”
इति चिन्तामणिसन्निकर्षवादरहस्ये गङ्गेशोपाध्यायः,
“ शब्दो ध्वनिश्च वर्णश्च मृदङ्गादिभवो ध्वनिः ” इति
कारिकावल्यां विश्वनाथपञ्चाननः, “ शब्दं शृणोमीत्य-
नुभवसिद्धशब्दत्वजातिमान् शब्दः स द्विधा ध्वनिर्व-
र्णश्च तत्र ध्वनिः सङ्गीतशास्त्रसिद्धानेकभेदवांस्तत्करणं
मुखवीणादि” इति कौण्डभट्टविरचितायां पदार्थदीपि-
कायामिति । शब्दस्याभिधारणाख्यसंयोगविशेषसिद्धौ
तेन क्रियावत्त्वमनुमीयते, क्रियावत्त्वात् संयोगविशेषव-
त्वाच्च द्रव्यत्वमिति प्रागेव व्यासतो विचारितम्॥ तथा

(४१)

च सिद्धः शब्दवर्गणाजन्यः शब्द इति॥ उक्तञ्च-वि-
नयविजयोपाध्यायैः लोकप्रकाशे एकादशसर्गे ॥

“गन्धद्रव्यादिवद्वाता-नुकूल्येन प्रसर्पणात् ॥

तादृशद्रव्यवच्छोत्रो-पघातकतयापि च ॥१॥

ध्वने; पौद्गलिकत्वं स्या-द्यौक्तिकं यत्तु केचन ॥

मन्यन्ते व्योमगुणतां, तस्य तन्नोपयुज्यते ॥२॥

अस्य व्योमगुणत्वे तु, दूरासन्नस्थशब्दयोः ॥

श्रवणे न विशेषः स्यात्, सर्वगं खलु यन्नभः ॥३॥

॥इति सिद्धं शब्दस्य द्रव्यत्वम् ॥

लब्ध्वा गुरूपदेशं, मतमधिगम्य च जिनेश्वरस्य तथा॥

जिनतत्त्वपरीक्षाया-माद्यो वर्गो न्यगादि मया ॥१॥

विरचय्यादिमवर्गे, समर्जितं यन्मया सुकृतिगम्यम् ॥

पुण्यं तेन लभन्तां, भव्याः सद्बोधिवररत्नम् ॥२॥

श्रीतपोगणनभोदिनमणीनां सकलशिष्टसमयसमाचा-
रविचारोचितवचोविस्तरमरीचिविदलितनिखिलजनतामि-
ध्यात्वतिमिराणां श्रीमद्भगवदर्हद्ददनारविन्दविनिर्गताग-
मग्रन्थादिविस्तीर्णश्रुतरत्नपारावारपारगतानां सुविशद-
सदाप्तागमाबाधितगुरूपरम्परोपात्तोदात्तागमैदम्पर्याणां दु-
रन्तैकान्तवादमदमपीमलिनपरवादिवातविभेदनैकप्रमाणन-
यनिक्षेपानुयोगानुपमवागव्यतिकरोद्गतकेसरकेसरीणां सैद्धा-

(४२)

नितिकतार्किकचक्रचक्रवर्तिनां शाब्दिकसाहित्यादिविभिन्नवह-
 नूडामणीनां भीमभवभ्रमणैकनिबन्धनमनोवृत्तिवशीकार-
 महामन्त्रनिखिलश्रुतरत्नाराधनोपचारसदासागमावेदितयो-
 गविद्यादिपीठपञ्चकाद्यनुष्ठानसमाचरणगणधरादिमहापुरुष-
 समाराधितश्रीसूरिमन्त्राराधनावाप्तगणभृत्यपदवीविभूषिता-
 नां पञ्चाचारस्वाचारित्रसम्यक्त्वज्ञानाद्यतिशयप्रभावसं-
 स्मारितपूर्वयुगप्रधानानां निःशेषसत्त्वाण्वोल्लासोत्सवान-
 न्दचन्द्राननानां विद्वद्दृष्टदृष्टन्दारकवन्दितक्रमसरोरुहाणां स-
 र्वतन्त्रस्वतन्त्राणां बहुमानावनतानेकराजेन्द्रामात्यकोटिध्व-
 जश्रेष्ठिवर्गादिमहासंसत्संसेवितपादेन्दीवराणां सकलसूरि-
 पुरन्दराणां भट्टारकश्रीविजयनेमिसूरीश्वराणां क्रमकमल-
 मकरन्दप्रस्थन्दास्वादलोलचञ्चरीकेण मन्दमतिना विनेयाणुना
 उदयविजयेन विशिष्टज्ञानोदयार्थं विरचितायां जैनतत्त्वप-
 रीक्षायां श्रोत्रप्राप्यकारित्वशब्दद्रव्यत्वव्यवस्थापकः प्रथमो
 वर्गः समाप्तः ॥

युगरसनन्देन्दुमिते, वर्षे मासे नभस्यशितपक्षे ।

पञ्चम्यां भावपुरे; वर्गोऽयं पूर्णतामाप ॥१॥

॥ इति शम् ॥

